

พิมพ์คำ
สำนักพิมพ์

เสน่หา เจ้าทะเลทราย

ในห้องนอน หล่อนคือกาสของเขา...
แต่ภายนอก เขาคือข้ารับใช้ของหล่อน

ซ่อนกลิ่น

บทนำ

สู่ตาน่าลามีอาห์สะดั่งสุดพระองค์เมื่อเกิดเสียงก็ก้องกัมปนาท
ขึ้น พระทนต์สั่นร้าวกว่าที่เคย เพราะเสียงครื้นครื้นแห่งหายนะที่เคยดังแว่ว
มาแต่ไกลนั้น บัดนี้มันกลับดังสะท้อนเลื่อนลั่นอยู่ใกล้พระกรรมราวกับ
พระองค์ประทับอยู่ท่ามกลางสนามรบเสียเอง ทั้งที่ความจริงแล้วประทับอยู่
ในห้องพระโรงซึ่งตกแต่งอย่างวิจิตรด้วยลวดลายชดช้อยของทองคำอันห่าง
ไกลจากภาพสยดสยองของทุ่งราบกว้างใหญ่ที่มีการปะทะกันอย่างหนักหน่วง
หลายโยชน์นัก

ความหวาดกลัวแผ่ซ่านเกาะกุมไปทั่วทุกมุมห้อง ทหาร ขุนนาง
นางกำนัล ต่างประหวั่นพรันพรึงหน้าซีดหน้าเขียวไปตามๆ กัน ไม่เว้นแม้แต่
ฝ่าม่านและพรมติดผนังที่ถักทออย่างละเอียดลออราวกับเป็นสวนสวรรค์
พิรเดาส์ มันก็ยังขยับไหวราวกับหวั่นเกรงต่อหายนะที่กำลังคืบคลานเข้ามา
ทำให้แม้แต่เสียงสวดมนต์ที่เคยดังกลบสรรพเสียงแห่งหายนะเหล่านั้นเบา
ลงจนเหมือนถูกกลบไปเสียเอง

เมื่อประตูห้องพระโรงถูกผลักเปิดออก เสียงบานประตูกระแทกกับ

ผนังก็ทำให้เสียงสวดมนต์ที่ตั้งมาอย่างต่อเนื่องยาวนานพลันเงียบลง ทุกคนหันซ้ายหันขวาไปเห็นบุรุษสูงวัยที่เปรียบเสมือนเสาหลักคำจุนราช-อาณาจักรอัสติฮารพรวดพราดเข้ามาด้วยท่าทางร้อนรน ร่างกายที่ห่อหุ้มด้วยชุดเกราะอ่อนถักเป็นตาข่ายสีเงินยวงของเขานั้นบัดนี้ชโลมด้วยสีโลหิตจนน่าสะพรึงกลัวไม่น้อยเลยทีเดียว

ทุกสายตาท่างจับจ้องผู้มาใหม่ด้วยความหวาดหวั่น เมื่อนายพลเฒ่าก้าวล้ำเข้ามา พวกขุนนางต่างก็พากันแหวกทางให้ จนกระทั่งเขาเดินมาหยุดตัวคุกเข่าต่อหน้าพระที่นั่ง

สุลต่านาลามีอาห์ บุปผาแห่งอัสติฮารทรงถึงกับผงะเมื่อเห็นสภาพของทหารกล้าอย่างใกล้ชิด แวพระเนตรที่พ้นจากผ้าคลุมพระพักตร์สีเข้มซึ่งปกคลุมลายละเอียดอ่อนช้อยด้วยดินทองนั้น บัดนี้บ่งบอกได้ถึงความตระหนกขึ้นมาอย่างชัดเจน

“เกิดอะไรขึ้น ท่านอาลี”

“พวกเฟซาตรุกมาถึงประตูวังแล้วพะยะค่ะ คาคว่าไม่นานพวกมันน่าจะพังประตูเข้ามาได้ กระหม่อมจึงมาราบทูลให้ฝ่าบาทเสด็จหนีออกจากเมืองก่อนที่จะทุกอย่างจะสายเกินไป”

สิ้นคำของขุนพลเฒ่า เสียงอื้ออึงก็ดังไปทั่วท้องพระโรง ข้าราชการนั้นสั่นคลอนความเชื่อที่ว่ากำแพงยักษ์แห่งอัสติฮารไม่มีวันทลายลงได้เป็นอย่างดี

ในความอื้ออึงนั้นเอง ราชนิสาวของพวกเขากลับทรงนั่งเงียบอย่างใช้ความคิด ก่อนจะทรงลุกจากบัลลังก์ที่ประทับด้วยมัตราวกับนางสิงห์

พลันนั้นเอง ทุกคนต่างก็เงียบเสียงลงแล้วจับจ้องไปที่พระองค์เป็นตาเดียวกัน ความประหลาดใจเกาะกุมอยู่ทั่วทุกดวงจิต ทุกคนล้วนจดจ่ออยู่กับการสดับฟังพระดำรัสที่อาจหลุดจากพระโอษฐ์ได้ทุกเวลา

“เชิญท่านอาลีตามเรามาทางนี้สักนิดเถิด”

เมื่อพระองค์ตรัสแล้ว ก็ทรงพระดำเนินออกจากท้องพระโรงโดย

ไม่สนพระทัยเสี่ยงอ้ออิงที่ตั้งขึ้นอย่างฉงนฉวยอีกครั้งเลย

สู่ตาน่าลามีอาห์ทรงพระดำเนินไปตามโถงทางเดินซึ่งส่องสว่างด้วยตะเกียงลวดลายวิจิตรที่ประดับอยู่บนผนังตลอดทางเดิน มีนางกำนัลคู่พระทัยสองคนและนายพลอาลีตามเสด็จไม่ห่าง จนกระทั่งมาถึงประตูบานหนึ่งซึ่งมีทหารยามเฝ้าอยู่สองนายก็ทรงหยุดยืนนิ่ง

ชายร่างใหญ่ผิวสีดำนองคนทั้งสองเพียงเสือกักสื้ซั่มและกางเกงขาจีบพองรัดข้อเท้าค้อมค่านับพระองค์ ก่อนจะหันไปเปิดประตูให้

เบื้องหลังประตูบานนั้นเป็นปล่องบันได มีชั้นบันไดเวียนทำจากหินโอเบิร์ดเส้าใหญ่ราวกับพญางูไวยเพอร์ยักร์เลื้อยขึ้นสู่ยอดหอสูงแห่งอัชติฮารราชินีสาวทรงก้าวขึ้นบันไดไปที่ละขั้นก่อนจะหยุด แล้วหันไปทอดพระเนตรนายทหารกล้าซึ่งยังคงยืนอยู่ที่ประตูด้วยแววตาไม่แน่ใจนักว่าเขาสมควรจะก้าวข้ามผ่านธรณีประตูอันศักดิ์สิทธิ์เข้ามาได้หรือไม่

“ตามเรามาเถิดท่านอาลี” สู่ตาน่าลามีอาห์เฝ้าพระสรวลอยู่หลังผ้าคลุมสีเข้ม

นายพลอาลีทอดสายตามองพระองค์อย่างลึกลับ แต่ในที่สุดก็ก้าวข้ามธรณีประตูเข้ามาอย่างช้าๆ เนื่องจากมิเคยเหยียบย่างเข้ามามาก่อน เพราะสถานที่แห่งนี้ไม่เคยมีใครได้รับอนุญาตให้ล่วงล้ำเข้ามาได้ หากมิใช่เชื้อพระวงศ์หรือผู้ติดตามที่ได้รับพระราชานุญาตเท่านั้น

ราชินีสาวถอนพระทัยเบาๆ ก่อนจะทรงหันกลับ แล้วทรงพระดำเนินนำนางกำนัลสองคนกับนายทหารกล้าขึ้นไปตามชั้นบันได จนกระทั่งถึงลานบนยอดหอคอยที่สูงเด่นเป็นสง่าเหนืออาณาจักรอันสวยงามและมั่งคั่งซึ่งใกล้ถึงกาลล่มสลายลงเต็มที

ที่กลางห้องนั้นเอง มีแท่นศิลาซึ่งถูกสลักเป็นรูปเคียรราชสีห์อยู่ทั้งสี่ทิศ เหนือศีรษะของพวกมันมีตาบดามัสส์ปักตรึงเด่นเป็นสง่าอยู่ สีเงินยวงของมันสะท้อนแสงเป็นมันวาวราวกับแค่พิศมองค์ต้องคมบาดจนเลือดซิบแล้ว

“งดงามยิ่งนัก” อาลีเพื่อ ดวงตาที่เต็มไปด้วยแวล้งเลพลันเบิกกว้างด้วยความตะลึงพรึงเพริด เมื่อเห็นรูปทรงโค้งบางแต่แข็งแกร่งของใบดาบที่สลักเสลาไปด้วยลวดลายเรขาคณิตอย่างวิจิตรไปทั่วทั้งใบ

ราชินีแย้มพระสรวลแล้วทรงยื่นพระหัตถ์ไปจับด้ามดาบซึ่งตรงปลายโค้งไปคนละทิศกับใบดาบและม้วนเป็นรูปก้นหอยตรงปลาย โอברัดเพชรเลอค่าที่ส่องประกายระยิบระยับเมื่อต้องแสงจากคบไฟ ทรงดึงมันออกจากแท่นศิลาแล้วใช้ปลายพระดรรชนีลูบไล่โครงดาบที่ทำจากโลหะเงินตีเป็นรูปดาวสะท้อนแสงวาววับไล่ลงไปถึงปลายดาบที่ขึ้นชื่อว่าคมนัก เพราะทำจากเหล็กดามสักรัสน์เลื่องชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุด

“ท่านรู้ใช่ไหมว่านี่คือดาบกำษัตริย์แห่งอัซซิดิฮาร์”

“พะยะค่ะ” อาลีตอบแล้วกลืนน้ำลายเหนียวๆ ลงคอ

“คมดุจเทพศาสตรา และงดงามดุจเทพศิลป์” สุลตาน่าลามมีอาห์แย้มพระสรวล พร้อมกับกวัดแกว่งดาบในพระหัตถ์ไปมาด้วยท่วงท่าอ่อนช้อย “หากมันคัดสรรว่าผู้ใดคู่ควรแล้ว คนผู้นั้นจะกลายเป็นกำษัตริย์ที่ยิ่งใหญ่เฉกเช่นเดียวกับพระบิดาของเรา”

“พะยะค่ะ”

ราชินีสาวถอนพระทัยอย่างหนักหน่วง ก่อนจะตรัสขึ้นอีกครั้งด้วยพระสุรเสียงเศร้า “เสียดายเหลือเกินที่เรามิใช่คนที่คู่ควรกับมัน ดาบไม่ได้เลือกเรา อัซซิดิฮาร์ถึงได้พบกับกาลจุดจบเช่นนี้”

จอมทัพถึงกับอึ้งเมื่อได้ยินเช่นนั้น

“ซิคซอลาสุดดินแห่งฟาซาดคิดว่าเขาคือผู้ที่คู่ควร” สุลตาน่าลามมีอาห์ทรงหันไปยังทิศทางของค่ายศัตรู ก่อนจะถอนพระทัยออกมาอีกครั้ง “หลังจากเขารู้ว่าเสด็จพ่อสิ้นพระชนม์และมีพระดาร์สสุดท้ายให้เราขึ้นครองบัลลังก์แทน ซอลาสุดดินก็เห็นช่องทางที่จะครอบครองอัซซิดิฮาร์และดาบกำษัตริย์เล่มนี้เพื่อความชอบธรรมในการแผ่ขยายอำนาจของเขา ซึ่งเรายอมไม่ได้”

“เช่นนั้นฝ่าบาทก็ต้องหนีและนำดาบเกษัตริย์เล่มนี้ไปด้วย กระหม่อมจะคุ้มกันพระองค์เอง เราจะไปเมืองบาบิลแล้วรวบรวมกำลังกลับมาทางคืน ชัยชนะให้ได้อีกครั้ง”

“ไม่” ราชนีสาวตรัสพระสุรเสียงเครียด

“ทำไมเล่าพะย่ะค่ะ”

“ท่านคิดว่าเราจะไปถึงบาบิลได้หรือ...อาลี” สุลต่านาลามีอาห์ตรัสถาม ทำเอานายทหารกล้าถึงกับชะงักงันด้วยจนคำพูด ก่อนที่จะทรงพระดำเนินไปที่พระบัญชา ทอดพระเนตรจับที่ความวุ่นวายและกองเพลิงน้อยใหญ่เบื้องล่างด้วยดวงหฤทัยหวาดหวั่น เพราะทั่วทุกพื้นที่ที่เคยงดงามและเขียวสดนั้น บัดนี้กลับเต็มไปด้วยเสียงโหยหวนและเปลวเพลิงแห่งหายนะ

“พวกเฟาซาตล้อมเมืองเอาไว้อย่างแน่นอนหาเช่นนี้มากกว่าสามเดือนแล้ว อย่าว่าแต่จะไปเมืองบาบิลเลย จะตีฝ่าออกไปจากวังนี้ก็ยาก ต่อให้ท่านบินได้ก็ตาม ท่านก็คงถูกศรของศัตรูสอยร่วงลงมาอยู่ดี”

“แต่...”

อาลีชะงักเมื่อราชนีสาวทรงยกพระหัตถ์ขึ้นปราม

“เสด็จพ่อตรัสกับเราก่อนสิ้นพระชนม์ว่า สิ่งหนึ่งที่พระองค์ทรงทำผิดพลาดและทำให้เสียพระทัยตราบลงมายพระทัยสุดท้ายก็คือ การที่พระองค์ทรงหุเบา หลงเชื่อคำยุยงของพวกสอพลอที่เฝ้าแน่นกันอยู่ที่ห้องพระโรงยามนี้ ขับไล่ท่านอับดุลเอวาล์กับกองพันญายิดที่ขึ้นชื่อว่าแข็งแกร่งที่สุดไปจากอัสซิดิฮาร์” สุลต่านาลามีอาห์ถอนพระทัย พระอัสสุสลไหลอาบพระปรางนวลเมื่อทรงนึกถึงวันสุดท้ายของพระราชบิดา

“กระหม่อมได้ยินมาว่า ท่านอับดุลเอวาล์และกองพันญายิดรวมตัวกันอยู่ในทะเลทรายคอยดักปล้นขบวนคาราวานสินค้า สร้างความเดือดร้อนจนไม่มีใครกล้าย่างกรายผ่านไปเลยพะย่ะค่ะ”

“แต่เรากลับได้ยินมาอีกอย่าง การสืบหาตัวท่านอับดุลเอวาล์ตามคำสั่งเสียของเสด็จพ่อทำให้เรารู้ว่าพวกเขาปล้นคนที่รวยล้นฟ้า เอาเงินทองและ

สิ่งของไปให้คนยากจน”

“แต่โจรก็เป็นโจรวันยังค่ำ เราจะไวใจเขาได้หรือพะยะคะ”

“เราไวใจคนที่เสด็จพ่อไว้วางพระทัย” สุลตาน่าลามืออาห์ตรัสด้วยพระสุรเสียงเข้ม “เสด็จพ่อตรัสกับเราก่อนสิ้นพระชนม์ว่าผู้ที่ควรครอบครองดาบเล่มนี้ นอกจากพระองค์แล้วก็คือท่านอับดุลเอวาล์ และมันก็จะต้องเป็นอย่างนั้น”

“พะยะคะ” อาลีค้อมศีรษะอย่างจำนน

“เสด็จพ่อมีรับสั่งให้เราค้นหาพระสหายแล้วมอบดาบเล่มนี้ให้เขา เพื่อให้เขาปกป้องคุ้มครองเราและบัลลังก์สืบไป แต่เราก็กลับทำไม่ได้ เราไม่อาจหาเขาพบ เพราะฉะนั้นเราจึงขอสั่งให้ท่านเป็นตัวแทนของเรา นำดาบเล่มนี้ไปให้ท่านอับดุลเอวาล์เพื่อที่เขาจะได้นำกองทหารญาคูซิดกลับมาครอบงำอัสซิดฮารอีกครั้ง ท่านจะทำได้หรือไม่”

“ทำไมฝ่าบาทไม่ทรงไปกับกระหม่อมละพะยะคะ”

“ต้องมีคนอยู่ที่นั่นเพื่อถ่วงเวลา และเปิดโอกาสให้ท่านเล็ดลอดออกจากเมือง เราไม่เห็นใครคนไหนที่พอจะทำได้ นอกจากตัวเราเอง”

“ทำไมต้องเป็นฝ่าบาท” นายทหารค้ำน “ในเมื่อพวกสอพลอต้านนอกนั้นควรจะรับผิดชอบมากที่สุด ทำไมไม่ให้พวกเขาเป็นคนถ่วงเวลาให้เล่าพะยะคะ”

ราชินีสาวทรงพระสรวล “คนสอพลอก็ย่อมเป็นคนสอพลออยู่วันยังค่ำ ยามมั่งมีพวกเขาก็กอบโกย ยามยากไร้พวกเขาก็ใช้สิ้นประจบนายใหม่ เรากับดาบคงไปไม่ถึงไหนหากหวังพึ่งพวกเขา”

“ฝ่าบาท” อาลีครางออกมาอย่างจำนนต่อคำพูด

“ท่านกับอาภิละห์และซาบียะห์...” สุลตาน่าลามืออาห์ทรงผายพระหัตถ์ไปที่สองนางกำนัลสาว “จงปลอมตัวเป็นชาวบ้านแล้วไปหลบซ่อนตัวอยู่ใกล้กำแพงเมือง เราจะประกาศยอมแพ้ และร้องขอต่อซอลาฮุดดีนให้ปลดปล่อยพลเมืองที่หวาดกลัวเขาออกไป ถึงเวลานั้นพวกท่านจงออกจากอัสซิดฮาร

แล้วตามหาท่านอับดุลเอววัลให้ได้”

“แต่นั้นเท่ากับกระหม่อมปล่อยให้ฝ่าบาทตกอยู่ในเงื้อมมือของศัตรู พวกมันอาจทำร้ายฝ่าบาท ซอลาสูดตินได้ชื่อว่าโหดเหี้ยมและมักมากในทางวิปริตนัก มันเผาผลาญเมืองที่ต่อต้าน ฆ่าล้างผู้คน กวาดต้อนผู้หญิงเอาไว้ในฮาเร็มของมัน กระหม่อมคงยอมให้ฝ่าบาทตกอยู่ในเงื้อมมือมันไม่ได้แน่”

“งั้นท่านมีทางออกอื่นใดนอกจากนี้หรือ...ท่านอาลี” ราชีนีสาวตรัสสวนทันควัน “ถ้าซอลาสูดตินไม่เห็นเรา เขาจะพลิกแผ่นดินหา เพราะรู้แน่ๆว่าเราจะต้องนำดาบเกษัตริย์ติดตัวไปด้วย ทั้งเราและดาบก็จะไม่รอดเงื้อมมือของเขาอยู่ดี”

“มันต้องมีทางสิพะย่ะค่ะ”

“อย่ากังวลไปเลยท่านอาลี” สุลต่านาลามีอาห์ทรงวางพระหัตถ์บนไหล่ นายทหาร “เราสัญญาว่าจะมีชีวิตรอดเพื่อรอพวกท่านและท่านอับดุลเอววัล กลับมาปลดปล่อยเราและอัชดิฮาร์”

“แต่...”

“พอเถอะ หากเรามัวมาถกเถียงกันอยู่เช่นนี้ก็พ้นเวลาเปล่า เราขอให้ท่านถือเสียว่านี่คือคำสั่งของเรา คือคำสั่งสุดท้ายของราชีนีของท่าน ท่านจะทำตามความประสงค์ของเราได้หรือไม่”

นายทหารชะงัก แต่ยังคงทอดตาสับพระเนตรของพระองค์อย่างไม่มีแววที่จะยอมแพ้ แม้จะจนด้วยคำพูดก็ตาม

๑

เสียงไซโยให้ร้องของนักรบเผ่าซาตดังกึกก้องขึ้นเมื่อซีคซอลาฮุดเดิน บังคับม้าเหาะอย่างผ่านประตูเมืองอัซดิฮารเข้ามา ชายหนุ่มวัยสามสิบปีซึ่งเป็นผู้นำแห่งกองกำลังจากทะเลทรายยกมือขึ้นโบกไปมาเพื่อตอบรับเสียง แสดงความยินดีเหล่านั้น ก่อนจะเงยใบหน้าคมเข้มที่มีหนวดเคราตัดแต่ง อย่างดีขึ้นมองหอสสูงซึ่งบัดนี้ถูกประดับด้วยธงสีขาวยืนใหญ่อันเป็น สัญลักษณ์ของการยอมแพ้อย่างกระหึ่มใจ

ตอนนั้นเขาเอาชนะและครอบครองเมืองที่มั่งคั่งที่สุดในดินแดนแถบนี้ เอาไว้ได้แล้ว เพราะอัซดิฮารนั้นนับว่าเป็นเมืองที่สมบูรณ์และเจริญมั่งคั่งกว่า เมืองไหนๆ ในภูมิภาคนี้ ทั้งยังเคยเป็นศูนย์กลางแห่งอาณาจักรที่แผ่ขยาย อำนาจไปอย่างกว้างไกลตั้งแต่ทะเลทรายรูปอัลคาลิจดอ่าวเปอร์เซีย และ ด้วยเป็นเมืองที่เปรียบเสมือนเส้นแบ่งเขตแดนระหว่างทะเลทรายอันแห้งแล้ง กับพื้นที่ริมอ่าวอันชุ่มชื้น อัซดิฮารจึงถูกขนานนามว่าเป็นเมืองศูนย์กลาง การค้าอย่างแท้จริง

ซอลาฮุดตื่นตลึงใจลึกลงด้วยความภาคภูมิใจ เขาใช้ความ

พยายามมากกว่าเจ็ดปี นับตั้งแต่ก้าวขึ้นเป็นหัวหน้าเผ่าเผ่าชาติเมื่ออายุได้เพียงยี่สิบสาม รวบรวมผู้คนจากชนเผ่าต่างๆ ในทะเลทรายก่อตั้งเป็นสมพันธ์ใหญ่โดยมีตัวเขาเองเป็นผู้นำได้ภายในเวลาเพียงปีเดียว ก่อนจะรุกติขยายอาณาเขตไปตามเมืองต่างๆ ของอัชติฮารอย่างต่อเนื่อง ความสำเร็จนี้จึงนับได้ว่าเป็นรางวัลอันยิ่งใหญ่ที่เขาอุตส่าห์ลงทุนลงแรงมาอย่างยาวนาน

แต่มันก็ทำให้รางวัลที่เขาต้องการมากที่สุดไม่

ชายหนุ่มยิ้ม ยังคงจับจ้องอยู่ที่ยอดหอคอยสูงซึ่งมีผู้กล่าวขวัญกันว่าคือที่สถิตของดาบกำชัตรีอันทรงอำนาจ

ใช่แล้ว...หากเปรียบเทียบเอาชนะและทลายกำแพงอันแน่นหนาของอัชติฮารได้คือความฝันของเขา ดาบกำชัตรีแห่งอัชติฮารก็คือความใฝ่ฝันอันสูงสุด เพราะหากเขาได้ครอบครองมัน นั่นหมายความว่าตัวเขาจะกลายเป็นราชาเหนือราชันที่ใดๆ จะต้องยำเกรง

“ว่ากันว่าสุลต่านาลามีอาห์แห่งอัชติฮารคงมาหาได้เปรียบ”

เสียงหนึ่งดังมาจากด้านหลัง ซอลาสูดดินหันไปมองก็เห็นนักรบสูงวัยในชุดเกราะสีดำ สวมหน้ากากครึ่งซีกสีเดียวกัน บังคับม้าอย่างเหาะมาเทียบเคียงกับม้าของเขา ก่อนจะโค้งคำนับให้อย่างนับถือฝีมือ

“ซิคดาอุด” เขาค้อมศีรษะให้ เพราะชายชราผู้นี้ถือว่าเป็นทั้งเพื่อนของบิดา เป็นทั้งอาจารย์ และเป็นทั้งที่ปรึกษาทางการทหารของเขา ซอลาสูดดินคงจะไม่สามารถมายืนตรงจุดนี้ได้ หากขาดบุรุษเคราขาวซึ่งปกปิดใบหน้าครึ่งซีกด้วยหน้ากากสีดำทะมึนผู้นี้

“เจ้าจะรอขายูโยเล่าซิคซอลาสูดดิน ทำไมไม่เข้าไปในวังแล้วลโหมนางเล่า”

ชายหนุ่มเผยยิ้มกระหยิ่มใจ “เราล้อมทั้งวังและเมืองนี้เอาไว้แน่นอน นางจะหนีรอดไปไหนได้ โยจะต้องรีบร้อนกันแล้ว”

ซิคดาอุดหัวเราะร่า ก่อนจะตบไหล่เขาแรงๆ “คนหนุ่มก็เหมือนม้าศึก

ที่คึกคะนอง ยิ่งชนะศึกได้แล้วก็ยิ่งอยากได้รางวัลอันล้ำค่าเป็นการตอบแทน เราล้อมอัชติฮารมาถึงสามเดือน เป็นสามเดือนที่เจ้าร้างราจากผู้หญิงและเป็นครั้งแรกที่เจ้าขาดผู้หญิงยาวนานขนาดนี้ เจ้าจะรังไรด้วยเหตุผลใดกันเล่า”

“ชีวิตข้ามีสิ่งที่ทำให้ร้นรมย์อยู่สองสิ่งคือ สงครามกับผู้หญิง การศึกทำให้ข้าลิ้มเรื่องผู้หญิงไปจริงๆ”

“อย่างนั้นจะอะไรรู้จักอีก” ดาวูดตบไหล่เขาอีกครั้ง “ไปเถิด ไปรับรางวัลของเจ้า ทุกสิ่งในอัชติฮารเป็นของเจ้าแล้ว ไม่เว้นแม้แต่สุลต่านาของพวกเขา”

ชีคซอลาสูดตินหัวเราะตอบด้วยความพึงใจ ก่อนจะกระโดดลงจากหลังม้าแล้วเดินอย่างองอาจเข้าสู่วังหลวงแห่งนครอันงดงาม

ห้องพระโรงใหญ่บัดนี้คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากมายแออัดกันอยู่ บรรยาการคึกคักโดยรอบเต็มไปด้วยความอึมครึมแม้จะมลังเมโล่งไปด้วยความวิจิตรของการตกแต่งด้วยทองคำก็ตาม

ผู้คนถูกแบ่งออกเป็นสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งซึ่งเป็นผู้พ่ายแพ้ต่างคุกเข่าก้มหน้า ตัวสั่นงันงกด้วยความหวาดกลัว อีกฝ่ายเป็นผู้ได้รับชัยชนะ ต่างไชโยโห่ร้องจนดังก้องไปทั้งห้องเมื่อเห็นเขาก้าวเข้ามา

ชีคซอลาสูดตินยกมือขึ้นโบก ก่อนจะเดินไปตามพรมเปอร์เซียแสนนุ่มที่ทอดยาวไปถึงบัลลังก์ทองอันงดงาม หากมิได้ก้าวขึ้นไปบนแท่นที่ประทับอันว่างเปล่า เขาหยุดยืนอยู่หน้าบัลลังก์นั้นแล้วหันกลับไปหาพวกขุนนางอัชติฮารที่คุกเข่าอยู่ด้วยสีหน้าเกรี้ยวกราด

“สุลต่านาของพวกเขาเจ้าอยู่ไหน!” เขาคำราม

ห้องพระโรงเงียบกริบ ความเงียบนั้นสร้างความขุ่นเคืองเดือดพล่านขึ้นในจิตใจของเขา ชายหนุ่มกัดฟันกรอด ก่อนจะชักดาบยาวโค้งออกมาจากฝักข้างเอวแล้วปราดเข้าไปหาขุนนางคนหนึ่ง เขาฟันฉับลงไปตรงลำคอทันที ศีรษะของขุนนางคนนั้นหลุดกระเด็นออกจากร่างกลิ้งหลุนๆ ไปตาม

ทางเดินที่เขาเพิ่งเหยียบย่างมา สร้างความหวาดหวั่นพรั่นพรึงให้แก่ขุนนางคนอื่น ๆ จนบางคนถึงกับปัสสาวะราดออกมาเลยทีเดียว

ซอลาสตุตินชูตาบอาบเลือดขึ้นกวัดแกว่งไปมา “ข้าถามว่าสุลต่าน่าของพวกเจ้าอยู่ไหน!”

เสียงอื้ออึงด้วยความหวาดกลัวดังระงมขึ้น... พวกข้าลาดตาขาวพวกนี้คงเกรงว่าจะเป็นเหยื่อตาบของเขานีก ซึ่งมันก็ยิ่งทำให้เขาหงุดหงิดความเป็นคนอารมณ์ร้อนของเขาไม่เคยบรรเทาลง มันมีแต่จะปะทุรุนแรงขึ้นทุกวัน เขาจึงกวัดแกว่งดาบไปมาอย่างบ้าคลั่งแล้วเดินย่ำสามชুমเข้าหมายฟันคอขุนนางอีกสักคนให้หายชุนใจ และเพื่อเป็นการเชือดไก่ให้ลิงดูไปในตัว มันผู้นั้นจะต้องเป็นคนสำคัญที่สุด... และคนที่เขาเลือกนั้นเป็นคนี่แต่งตัวโอ้อ่าที่สุด เห็นได้ชัดว่าน่าจะเป็นคนสำคัญของที่นี่ คานดูราหรือเลื้อคลุมยาวของมณดูรหฺรธาด้วยดินทองละเอียดอ่อนช้อยกว่าใคร ทำให้ดวงตาของเขาลุกวาวราวกับราศีห์เมื่อคิดว่าคนพวกนี้มีชีวิตที่สุขสบายกว่าชาวบ้านที่อยู่นอกกำแพงเมืองขนาดไหน ซอลาสตุตินเงื้อมดาบขึ้นด้วยอารมณ์พลุ่งพล่าน

ทว่าเมื่อจะเหวี่ยงดาบฟันลง เสียงหนึ่งกลับดังขึ้นจนทำให้เขาถึงกับชะงัก

“หยุดการกระทำต่ำช้าของเจ้าได้แล้ว ข้าอยู่นี่”

ไม่เคยมีใครหยุดเขาให้มาก่อนได้ ทว่าเสียงใส่ที่พยายามตะโกนให้ดูน่าเกรงขามนั้นกลับทำให้เขาชะงัก ชายหนุ่มปรายตามองไปก็พบว่าเบ็นหญิงสาวในชุดคลุมอันงามวิจิตร หล่อนมีผ้าสีเข้มที่ปักด้วยด้ายทองคำเป็นลวดลายละเอียดอ่อนช้อยคลุมทั้งศีรษะและปกปิดทั้งใบหน้าอยู่

น้ำเสียง ท่าทาง รวมไปถึงเครื่องแต่งกาย ไม่บอกก็รู้ว่าหล่อนคือ... สุลต่านาลามืออาร์ บุปผาแห่งอัชติฮารันนั่นเอง

“เจ้าอยู่นี่เอง” ซอลาสตุตินหัวเราะดังก้องท้องพระโรง จากนั้นก็เดินย่ำสามชুমเข้าไปหา

“ข้าอยู่นี้แล้ว เหตุการณ์กระทำอันหยาบช้าของเจ้าได้แล้ว เจ้าคนนอกศาสนา”

ชายหนุ่มหัวเราะลั่น...หล่อนพูดถูก เพราะพระเจ้าองค์เดียวที่เขานับถือก็คือตัวเขาเอง

“เจ้ามีสิทธิ์อะไรมาสั่งข้า”

“ข้าคือสุลต่านาลามืออาร์แห่งอัซซิดิฮาร และที่นี่คืออัซซิดิฮาร”

ความอหังการของหล่อนทำให้ซอลาสูดตินพึงใจ เขาไม่เคยเห็นใครกล้าหาญต่อหน้าเขาอย่างนี้มาก่อน โดยเฉพาะผู้หญิง มันทำให้หล่อนดูร้อนแรงและปลุกเร้าความต้องการของเขาให้ลุกโชนขึ้นจนแทบอยากจะกระชากอารมณ์ของหล่อนออกเสียเดี๋ยวนี้เลย

“ความเป็นสุลต่านาลามืออาร์ของเจ้าหมดไปตั้งแต่คนของเจ้าคลั่งชาวบนหอคอยนั้นแล้ว” ซอลาสูดตินชี้ดาบไปยังทิศของหอคอยก่อนจะใช้มันชี้หน้าหล่อน “สุลต่านคนใหม่ของอัซซิดิฮารคือข้า เพราะฉะนั้นหากเจ้ารักตัวกลัวตาย จงคุกเข่าต่อหน้าข้า แล้วร้องขอชีวิตข้าเดี๋ยวนี้”

“สั่งหารข้าเสียเถิด”

ชายหนุ่มหันตามองหล่อนอย่างพิลึก ความรู้สึกชื่นชมในความกล้าหาญของหล่อนเพิ่มพูนขึ้น เจกเช่นเดียวกับความต้องการที่จะกำราบหล่อนบนเตียงที่ร้อนระอุไปด้วยเพลิงพิศวาส

“ข้าจักจะชอบเจ้าเสียแล้วลิ” ซอลาสูดตินเลือกปลายดาบเกี่ยวผ้าคลุมศีรษะของหล่อน จากนั้นก็สับด้ามมือเล็กน้อย ผ้าคลุมนั้นจึงปลิวหลุดออกจากศีรษะ เผยให้เห็นผมสีดำสนิทที่ขมวดเป็นมวยประดับด้วยอัญมณีงดงาม วินาทีนั้นเสียงครางฮือจึงดังแข่งแซ่ขึ้น

“เจ้ากำลังห้ามเกียรติของข้า”

หล่อนกล่าว ดวงตาคมจ้องเขม็งมาที่เขา ชีคหนุ่มหัวเราะก่อนจะเก็บดาบเข้าฝักแล้วดึงหล่อนมากอดเอาไว้แนบกาย จากนั้นก็กระซิบเสียงแผ่ว

“เกียรติของเจ้ายามนี้คือการได้เผยโฉมที่แท้จริงต่อหน้าข้า และกาลาย

เป็นนางบำเรอของข้า” ชายหนุ่มยกมือขึ้นหมายจะกระชากผ้าคลุมหน้าของ
หล่อนออก แต่กลับต้องชะงักอีกครั้ง

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องให้เกียรติข้าก่อน”

ชอลาสุดดินขมวดคิ้ว “เจ้าหมายความว่ายังไง”

“ข้าอยากตกลงกับเจ้า...ตามลำพัง”

เขาจ้องดวงตาอันแข็งกร้าวของหล่อนอย่างลึกลับ รู้สึกทั้งและนับถือ
ในความอาจหาญ ที่แม้ยืนอยู่ต่อหน้าราชสีห์ที่สามารถฆ่าหล่อนได้ทุกเมื่อ
หล่อนกลับยังนิ่งเฉยได้ถึงเพียงนี้

“ที่ไหน”

“บนหอคอยแห่งอัชติฮาร”

ชอลาสุดดินยิ้ม “มีคนกล่าวว่า บนหอคอยนั้นเป็นที่เก็บดาบกำชัย”

“เจ้าจะได้เห็น ถ้าคำเล่าลือเป็นจริง”

ชายหนุ่มชะงักนิ่ง บรรยายการอภายเจียบบังอย่างน่าตกใจ ดูเหมือน
ทุกคนต่างกำลังลุ้นว่าเขาจะตอบหล่อนว่าอย่างไร

“ตกลง” เขาเอ่ยขึ้นในที่สุด ก่อนจะคลายวงแขนแล้วผายมือไปทาง
ประตู “นำข้าไปสิ”

หล่อนค้อมศีรษะเล็กน้อย ก่อนจะหันหลังให้เขาแล้วก้าวเดินนำเขา
ออกจากห้องพระโรงอันกว้างใหญ่สู่ทางเดินแคบๆ ที่ทอดตัวสู่ประตูบานหนึ่ง

ทหารยามสองคนพยายามจะชักดาบออกมาเมื่อเห็นเขา แต่เพียง
หล่อนยกมือขึ้น ทั้งคู่ก็ชะงักและปล่อยใบดาบเอาไว้ในฝักเช่นเดิม

ราชินีสาวนำเขาผ่านประตูไม้ เดินขึ้นบันไดหินที่วนรอบเสาหินใหญ่
ไปจนถึงชั้นบนสุด ซึ่งควรจะเป็นห้องที่เก็บดาบอันศักดิ์สิทธิ์ ทว่า...มันกลับ
ว่างเปล่า

“ดาบอยู่ที่ไหน!” ชายหนุ่มคำรามด้วยความเดือดดาล

ทว่าหล่อนยังสงบนิ่ง “ดาบอยู่ในอัชติฮารนี่แหละ”

“นำมันออกมาให้ข้า!” ชอลาสุดดินชักดาบออกมาดู

“นักรบเขาใช้ดาบขู่ผู้หญิงที่ไม่มีอาวุธกันหรือ”

หล่อนทำให้เขาชะงักอีกครั้ง มือที่กำลังดาบอยู่นั้นสั่นเทาด้วยอารมณ์ที่พลุ่งพล่าน ใจหนึ่งอยากจะฟันคอหล่อนนัก โทษฐานที่โอหัง แต่อีกใจหนึ่งกลับคัดค้าน ด้วยประทับใจความกล้าหาญและความเยือกเย็นของหล่อน

“เก็บดาบของเจ้าเถิด ข้าไม่ใช่คู่ต่อสู้ของเจ้า”

ซอลาสตุตินเก็บดาบเข้าฝักด้วยท่าทางฮึดฮัด นำแปลกเหลือเกินที่เขายอมทำตามคำพูดหล่อนทั้งที่มีทุกอย่างเหนือกว่า

เมื่อเห็นเขามีท่าทีอ่อนลง ราชนีสาวจึงปลดเข็มกลัดเพชรที่รัดผ้าคลุมหน้าออก ผ้าผืนบางค่อยๆ โรยตัวลง เผยให้เห็นใบหน้าอันงดงามหาได้เปรียบอย่างที่คุณคนโงะจนกันจริงๆ

ชายหนุ่มยืนพิศดูหล่อนด้วยความตกตะลึง แม้ไม่ได้งดงามเลอเลิศดังที่หวังไว้ แต่ก็งดงามเหนือหญิงใดที่เขาเคยพานพบมา ดวงตาคมและคิ้วที่โก่งดั่งคันศรเมื่อผนวกเข้ากับจมูกโด่งได้รูปและริมฝีปากอวบอ้วนน่าจุ้มพิตแล้ว ก็ยังทำให้เขาเข้าใจว่าทำไมผู้คนถึงได้เล้าลือกันนักว่าคุณสาวงามหาที่แข่งอชิตีฮารันนั้นมีความงามล้ำเลิศกว่าใครในปฐพี

และเพียงริมฝีปากอวบอ้วนนั้นเผยยิ้ม หัวใจอันแข็งแกร่งกระด้างของซอลาสตุตินก็พลันอ่อนยวบลงอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

“ข้ามีเรื่องขอร้องเจ้าสักข้อ”

ซิคซอลาสตุตินหัวเราะในลำคอ “อย่าบอกนะว่าจะให้ข้าปล่อยเจ้าไป”

“มิได้” หล่อนส่ายหน้าอย่างแฉะซ้อย

“แล้วอะไรคือสิ่งที่เจ้าต้องการล่ะ”

“ข้าอยากให้เจ้าปล่อยขุนนาง ทหาร และชาวเมืองที่ไม่ต้องการตกเป็นทาสของเจ้าออกจากเมืองไป”

“แต่พวกมันทั้งหมดเป็นทาสของข้า” เขาค้าน “ทาสคือเครื่องแสดงอำนาจ ข้าคงยอมทำตามที่คุณต้องการไม่ได้ โดยเฉพาะพวกทหาร พวกมันต้องตาย เพราะข้าปล่อยพวกมันออกไป พวกมันก็อาจรวมตัวกันย้อนกลับ

มาเป็นเลียนหนามของข้าในอนาคตได้”

“ทหารที่วางดาบยอมไร้ศักดิ์ศรี พวกเขาก็ไม่ต่างอะไรกับชายชราที่ไร้
ไม้เท้า ข้าเพียงอยากขอความกรุณาจากเจ้าเท่านั้น”

ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอ “ความจริงข้าไม่จำเป็นต้องมาต่อรองอะไร
กับเจ้าเลยนะ แค่ลากเจ้าขึ้นเตียง แล้วปล่อยให้กรบของข้าค้นหาดาบนั้น
ทั่ววังระหว่งที่มีความสุขกับเจ้า ทุกอย่างก็จบ”

“แต่เจ้าก็ไม่ทำ และยังคงข้าขึ้นมาต่อรองกันถึงบนนี้” ราชนิสาวย้อน
ชอลาสุดดินนิ่งงัน หญิงสาวคนนี้เป็นคนต่างจากที่เขาเคยประสบพบมา
อย่างสิ้นเชิง อาจเพราะถูกพุ่มไฟกมอย่างราชินิกุลก็เป็นได้ ถึงได้เยื่อหยิ่ง
อย่างน่าหลงใหลเช่นนั้น ซึ่งนั่นก็ยิ่งทำให้ความต้องการของเขาที่มีต่อหล่อน
เพิ่มพูนร้อนระอุขึ้นจนแทบจะอดรนทนไม่ไหว

“เฉพาะคนแก่ เด็ก และผู้หญิง”

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าต้องรับปากกับข้าว่าเจ้าจะไม่ฆ่าคนที่เหลือ”

เขาหรีตามองหล่อนอย่างขัดใจ แต่ในที่สุดก็พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต
“ก็ได้ ข้าจะไม่ฆ่าพวกมัน”

สุลต่านาลามืออำมหิตยิ้ม ค้อมศีรษะให้เขาเล็กน้อย “ขอบคุณในความ
กรุณาของเจ้า”

“ทีนี้ก็บอกมาว่าดาบกษัตริย์อยู่ที่ไหน”

“เมื่อชาวอัชติฮารคนสุดท้ายออกจากเมืองเมื่อไร ดาบจะอยู่ในมือเจ้า
เมื่อนั้น”

ชายหนุ่มชะงักไปเล็กน้อย ปากเผยออ้าคล้ายจะปฏิเสธ แต่กลับ
เปลี่ยนใจเผยยิ้มออกมา

“ตกลง!” ชอลาสุดดินคำราม ก่อนจะเดินเข้าไปหาหล่อนด้วยอารมณ์
คุกรุ่น จากนั้นก็ใช้ปลายนิ้วเชยคางขึ้นเพื่อพิศมองพักตร์อันงดงามอย่าง
เต็มตา “แต่สำหรับเจ้า ข้าคงไม่รอให้ข้ามคืนนี้ไปหรอกนะ”

หล่อนยิ้มเย็น ดูเหมือนจะไม่สะพรึงกลัวอะไรเลยสักนิด

“เรื่องนั้น...เจ้าก็ต้องรอไปอีกสักสองสามวัน”

“ไปเข้าต้องรอ!” เขาเค้ารำพร้อพร้อมกับกระซากร่างของหล่อนมาโอบกอดไว้แน่น หนั้นเนื้อสาวที่นุ่มนวลและร้อนระอุทำให้เขาแทบทนรอที่จะฉีกกระซากรู้อันรุ่มร่ามของหล่อนออกแล้วร่วมรักกับหล่อนเสียตรงนี้ไม่ไหว ทว่าดวงตาดำนิ่งและรอยยิ้มเยือกเย็นนั้นกลับทำให้เขาไม่กล้าบุ่มบ่าม

“บอกเข้ามา ทำไมเข้าต้องรอ!”

“ข้าอยู่ในช่วงอัลหัยฎ์”

คำตอบของหล่อนเหมือนฟ้าผ่าเปรี้ยงลงกลางศีรษะของเขา แม้ซิดซอลาฮุดดีนเป็นคนไม่มีศาสนา แต่เขาก็รู้ว่าอัลหัยฎ์หมายถึงอะไร ชายหนุ่มขบกรามแน่นอย่างนึกเสียดาย เพราะแม้เขาจะอยากร่วมรักกับหล่อนมากเท่าไร แต่ก็ไม่มากพอจะขื่นใจหญิงสาวบริสุทธิ์ที่กำลังมีประจำเดือนได้

ชายหนุ่มกัดฟัน ช่มความต้องการของตัวเอง “ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็อยู่บนนี้ไปจนกว่าจะพร้อมสำหรับข้า”

พูดจบซอลาฮุดดีนก็หันหลังให้ด้วยความรู้สึกที่พลุ่งพล่าน จากนั้นก็เดินกระแทกเท้าลงจากหอคอย ก่อนจะระบายอารมณ์ที่อัดอั้นด้วยการชักดาบออกมาฟันคอทหารยามสองคนในเวลาอันรวดเร็วโดยที่ทั้งคู่ยังไม่ทันชักดาบออกจากฝักเพื่อป้องกันตัวเองด้วยซ้ำ

ร่างใหญ่สองร่างทรุดฮวบลงฟิงประตูเอาไว้ เขาเสะยะยิ้มก่อนจะเก็บดาบเข้าฝัก จากนั้นก็เดินกลับไปอยู่ที่ห้องพระโรงอย่างมั่นใจว่ารำชาฮินีแห่งอัชชิสารจะไม่สามารถเปิดประตูที่ล็อกจนโดยร่างมนุษย์ออกมาได้

อาลีซึ่งบัดนี้อยู่ในชุดคานดูรามอซอ จ้องมองดาบกำขัตรีย์ในมือเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะห่อมันด้วยผ้าเก่าๆ จนมิดชิด จากนั้นก็มัดเอาไว้กับข้อใต้เกวียนอย่างแน่นหนา เมื่อได้ทีแล้วจึงค่อยคลานออกจากใต้ท้องเกวียน

“เรียบบ่อยดีไหมท่านอาลี” ชายชราคนหนึ่งเอ่ยถามด้วยสีหน้าหวาดระแวง

เขาพยักหน้า “เรียบร้อย ข้าขอบใจเจ้ามากที่ช่วยเหลือข้า...อาบุญ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ท่านมีบุญคุณกับข้าล้นเหลือ แค่เรื่องพาท่านกับหญิงรับใช้อีกสองคนออกไปนอกเมือง มันไม่เหลือปากว่าแรงอะไรเลย”

อาลียิ้มแล้วตอบไหล่พ่อคำร้างอ้วนเบาๆ “แล้วคาราวานของเจ้าจะออกจากเมืองได้เมื่อไรละ”

“พวกเฟซาตประกาศออกมาแล้วว่า ชาวเมืองจะได้รับอนุญาตให้ออกจากเมืองได้ตอนรุ่งสางครับ”

“ดี” นายทหารพยักหน้า ตบไหล่พ่อคำชราอีกครั้ง “พวกเจ้าโชคดีจริงๆ ที่สุดตาน่าลามีอาห์ทรงเสียสละพระองค์เองเป็นตัวประกันชั้นนี้ หาไม่แล้วพวกเจ้าคงจะต้องตกเป็นทาสให้พวกเฟซาตเสียแน่ทีเดียวงานอย่างหนักหรือสังหารล้างครว้เหมือนเมืองอื่นๆ ที่พวกมันยึดครองได้”

“สุดตาน่าลามีอาห์ทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตาเหมือนพระราชบิดาจริงๆ” อาบุญน้ำตาคลอ

“เอาเถอะ...เจ้ารีบไปเตรียมการ ข้าจะไปบอกสองคนนั้นให้เตรียมพร้อม พรุ่งนี้เราจะได้เดินทางออกนอกเมืองกัน”

“ครับ” อาบุญรับคำ ก่อนจะหันหลังให้แล้วเดินลับตาไป

นายพลชราเหลียวซ้ายแลขวาอย่างระแวดระวัง ก่อนจะเดินปลีกตัวออกจากกองเกวียนไปยังยู่จางของสหายเฒ่า ซึ่งหญิงสาวสองคนในชุดอะบายะห์สีกระดากระต่างนั่งซุ่มซ่อนตัวอยู่ เมื่อพวกหล่อนเห็นเขาเข้าไปก็รีบลุกขึ้นยืน คนหนึ่งถามด้วยความร้อนใจแต่แฝงเอาไว้ด้วยกิริยานอบน้อมอยู่ในที่

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม ท่านอาลี”

“เรียบร้อยดี” เขาตอบขมิ้มๆ “พวกเฟซาตประกาศแล้วว่าปล่อยชาวเมืองพรุ่งนี้เช้า พวกเราจะแฝงตัวออกเดินทางไปกับคาราวานของอาบุญ พวกเขาจะเดินทางไปบาบิล เมื่อไปถึงที่นั่นคงมีช่องทางหาตัวท่านอัลดุ-เออวัลได้”

“นั่นแสดงว่าชีคซอลาสูดดินติดกับเราแล้ว” สตรีอีกนางเอ่ยขึ้น
น้ำเสียงดูเย่อหยิ่งเล็กน้อย

“แต่ก็ยังคงวางใจไม่ได้จนกว่าเราจะก้าวพ้นประตูเมืองออกไปได้
เจ้าซอลาสูดดินมันรอบจัดนัก บางทีนี่อาจเป็นแผนของมันก็ได้”

“ที่ท่านอาลีพูดก็ถูก แต่ถึงอย่างไรเราก็ต้องเสี่ยง ทางเดียวที่จะช่วย
อัชดิฮารได้ก็คือนำดาบเกษัตริย์ไปส่งให้ถึงมือท่านอับลอวาล์ให้ได้”

อาลีฟังแล้วได้แต่ถอนหายใจ เพราะมองเห็นอุปสรรคมากมายรออยู่
ข้างหน้า แต่ในที่สุดก็ค้อมศีรษะลงอย่างนอบน้อมต่อสตรีที่ยืนอยู่ตรงหน้า

“กระหม่อมจะทำทุกอย่างจนเต็มความสามารถ ขอฝ่าบาททรงพระทัย
ได้พะย่ะค่ะ”

๒

นี่เป็นครั้งแรกที่ลามี่อาห์เห็นทะเลทรายกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา ในความรู้สึกของหล่อน มันช่างเป็นสถานที่ที่เว้งว่าง แห้งแล้ง และร้อนจัด เสียจนอดนึกไปถึงห้องอาบน้ำที่มีผนังรอบมิดชิดของวังหลวงไม่ได้เลย เมื่อคิดขึ้นมาแล้วก็แทบจะอยากปลดเปลื้องอาภรณ์ลงไปแช่ในน้ำให้คลายร้อน แทนที่จะต้องมาระหระเหิน มองไปในทิศทางใดก็เห็นแต่รายลีทองร้อน ผ่าวเช่นนี้

“นี่เราเดินทางมาได้ไกลเท่าไรแล้วละท่านอาลี” ลามี่อาห์ก้มลงถาม ชายชราที่เดินอยู่เคียงข้างกับเกวียนที่หล่อนอยู่กับนางกำนัลคนสนิทในเวลานี้

“ยังไม่ถึงครึ่งของครึ่งทางเลยพะ...เอ่อ...อาภิละฮ์”

อาลีเกือบหลุดปากไปทั้งที่หล่อนกำชับนักหนาแล้วว่าบัดนี้หล่อนคือ อาภิละฮ์ สาวใช้ของเขาเท่านั้น หาใช่สุลต่านอย่างที่เคยเป็นไม่

“ตายจริง มันร้อนอะไรอย่างนี้ก็ไม่รู้ นี่เราจะต้องทนลำบากอย่างนี้ไป อีกนานเลยเชียวหรือ” ซากิยะฮ์บ่นอุบ

อาลียิ้ม “อีกไม่นานคาราวานก็จะพักที่โอเอซิสเล็กๆ คงพอล้างหน้า

ล้างตากลายร้อนได้บ้างหรือซากิยะฮิ”

“แต่เราอยากเร่งเดินทางให้ถึงเมืองบาบิลโดยไว เราเกรงว่าซิคซอลา-สุดตินจะไหวตัวทัน” ลามีอาร์ห์แสดงความกังวลออกทางสายตา ซึ่งเป็นสิ่งเดียวที่ถูกเปิดเผยในขณะที่มีทั้งซุดอะบายะห์ อีญาบ และนิกอบคลุมตลอดทั้งร่างเช่นนี้

“ทั้งคนทั้งสัตว์ต้องการการพักผ่อน หนทางยังอีกไกลนัก แล้วนี่เราก็ห่างจากอัชติฮารมาไกลโขอยู่ หากพวกมันคิดจะตามมา ป่านนี้คงทันแล้ว”

หญิงสาวสูงศักดิ์ถอนใจ เหลียวไปมองยังทิศทางของบ้านเกิดเมื่อนอนด้วยความเป็นห่วงนางกำนัลที่เปรียบเสมือนสหายสนิทซึ่งบัดนี้สวมนบทบาทแทนหล่อนอยู่...ไม่รู้ว่าป่านนี้นางจะเป็นเช่นใดบ้าง

อากิละฮิคือผู้เสียสละโดยแท้ กลืนจากน้ำยาหลับใหลของนางทำให้หล่อนสิ้นสติสมประดีไประหว่างที่ทุ่มเถียงกับนายพลอาลีเรื่องหลบหนี ช่วงเวลานั้นเองที่นางกำนัลสาวเสนอแผนเปลี่ยนตัวให้นายพลเผ่าพิชารณา และเขาก็ไม่ลังเลที่จะใช้แผนนั้น ทั้งสองนางกำนัลจึงช่วยกันสับเปลี่ยนเครื่องแต่งกายระหว่างหล่อนกับอากิละฮิ จากนั้นนายพลอาลีก็แบกหล่อนออกมาจากพระราชวังพาไปซ่อนตัวในยุ้งฉางของพ่อค้าอาบู ปล่อยให้อากิละฮิแสดงตัวเป็นสุลต่านาลามีอาร์ห์แทน

ราชินีสาวถอนใจอีกครั้ง นึกถึงวอนต่อพระเจ้าว่าขอให้อากิละฮิใช้สมองอันปราดเปรื่องเอาตัวรอดจากคนโหดเหี้ยมอย่างซิคซอลาสุดตินได้ จนกว่าหล่อนจะตามหาอับดุลเอาวัลพบ และนำกองทัพกลับไปกอบกู้อัชติฮารมาได้สำเร็จด้วยเถิด

อากิละฮิสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินเสียงฝีเท้าค่อยๆ ไต่ขึ้นบันไดมา เสียงนั้นหนักแน่น บ่งบอกถึงรูปร่างของคนผู้นั้นได้เป็นอย่างดี และหล่อนก็รู้ได้เลยว่าเขาผู้นั้นกำลังกราดกรัวยาวอย่างหนัก

หญิงสาวลุกจากพื้น ขยับจัดเครื่องแต่งกายให้เข้ารูป แล้วนำผ้าปิด

หน้าขึ้นปกปิดใบหน้าอันงดงามซึ่งเป็นเครื่องช่วยใจชายให้พ้นจากสายตาเขาก่อนจะยืนหนึ่งด้วยมาตนางพญาให้สมกับที่กำลังสวมบทบาทราชินีแห่งอัชดิฮารอยู่

“ผู้อพยพคนสุดท้ายออกจากเมืองไปแล้ว” ซิคซอลาสุดดินคำรามเมื่อขึ้นมาถึงหอคอยแห่งอัชดิฮาร

อากิละฮ์ค้อมศีรษะให้อย่างนอบน้อม “ข้าขอบใจเจ้ามากที่มีเมตตาสิ่งที่ข้าได้ยื่นมาเกี่ยวกับเจ้าดูเหมือนจะไม่ใช่ความจริงเลยสักนิด”

ชายหนุ่มสะยะยืมเหยียดกริย “สิ่งที่เจ้าได้ยื่นมาไม่ผิดหรอก หากเจ้าไม่ซุกซ่อนดาบกษัตริย์ไว้ ปานนี้ข้าคงฆ่าหรือจับทุกคนมาทรมานแล้ว ทีนี้เจ้าบอกข้าได้หรือยังว่าเจ้าเอาดาบเล่มนั้นไปไว้ในไหน”

หญิงสาวหัวเราะในลำคอ ดังพอที่เขาจะได้ยิน

“เจ้าหัวเราะอะไร”

อากิละฮ์ไม่ตอบ กลับเดินไปที่ระเบียงแล้วทอดสายตาข้ามขอบกำแพงเมืองไปไกลถึงสุดเส้นขอบฟ้าซึ่งเป็นจุดที่ผืนทรายสีทองร้อนแรงจดกับผืนฟ้าสีครามเยือกเย็น ไม่นานนักซิคซอลาสุดดินก็ตามมายืนข้างกายด้วยสีหน้าไม่พอใจที่หล่อนนิ่งเฉยกับคำถามของเขา

“เจ้าคิดว่านักรบของเจ้าเดินทางในทะเลทรายได้เร็วกว่ากองคาราวานสักกองหนึ่งเท่าไร”

“อย่างน้อยก็สามเท่า”

“ถ้าอย่างนั้นพวกเขาก็ยังไม่ปลอดภัยใช่ไหม หากข้ามอบดาบให้เจ้าในเวลานี้”

“นี่เจ้าคิดว่าข้าจะส่งคนไปสังหารพวกมันนั่นหรือ” เขาคำราม

อากิละฮ์หันไปมองด้วยแววตาแข็งกร้าว “หรือเจ้าจะไม่ทำ”

ซอลาสุดดินสะอึก ท่าทางของเขาทำให้หล่อนหัวน้ใจว่าสุดตนาและดาบกษัตริย์อาจยังไม่ปลอดภัยนัก

“ข้าสัญญากับเจ้าแล้ว ข้าจะไม่ผิดคำพูด เว้นแต่เจ้าจะผิดคำพูดกับ

ข้าก่อน” เขาชี้หน้าหล่อน

“ข้าขอเวลาอีกสามวันเพื่อให้แน่ใจ เจ้ารอมาได้สามวันแล้ว คงจะรออีกสักหน่อยได้กระมัง”

ชายหนุ่มหรีตตามองหล่อน สีหน้าเข้มคล้ำทำให้หล่อนอดหวาดหวั่นไม่ได้ แต่ก็ต้องทำใจดีสู้เสือเอาไว้ เพราะการต่อรองที่ดีจะต้องไม่เผยจุดอ่อนให้คู่ต่อสู้นำไปใช้เป็นประโยชน์ได้

“ตกลง” ซอลาสุดดินเอ่ยขึ้นในที่สุด “เรื่องดาบข้าจะรั้งรอไว้ก่อน แต่สำหรับเจ้า...”

เขากระซากร่างของหล่อนเข้าสู่อ้อมกอด อาภิละฮ์รู้ได้ทันทีว่าจะเกิดอะไรขึ้น หล่อนพยายามดิ้นรนให้ตัวเองเป็นอิสระ แต่ยิ่งดิ้นก็ยิ่งเหมือนกระต่ายน้อยที่ติดบ่วงนายพราน สองแขนกำยำของซอลาสุดดินยิ่งกดตรึงหล่อนแน่นขึ้นจนแทบจะขยับไม่ได้

ชีวิตหนุ่มยัยเมื่อหล่อนสิ้นฤทธิ์ ก่อนจะโหมกระเซสลงมาจุมพิตหล่อน ทั้งที่ยังมีผ้าคลุมหน้าบังอยู่ แต่ถึงจะเป็นอย่างนั้นจูบแรกจากบุรุษก็ทำให้ตัวร่างของหล่อนเกิดอาการวูบวาบชอบกล ชายหนุ่มขบเม้มริมฝีปากหล่อนเบาๆ ก่อนจะถอนปากออกไปพร้อมกับกระซاکผ้าคลุมหน้าของหล่อนไปด้วย เขาถ่มผ้าผืนนั้นลงบนพื้น ก่อนจะหันมาจ้องมองหล่อนด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยแรงปรารถนา

“ได้โปรด” อาภิละฮ์ครางแผ่วเบา หัวใจสั่นรัวเมื่อริมฝีปากเพิ่งถูกเขาคบครอง และขณะนี้ร่างกายก็ถูกพันธนาการเอาไว้ด้วยความกำยำของวัยหนุ่มฉกรรจ์

“จะทำไมไหนอีกล่ะ”

“ข้า...เอ่อ...ยังไม่พร้อม”

ชีวิตหนุ่มหรีตตาลง “เจ้าหมายความว่าอย่างไร”

“เลือดข้ายังไม่หมด หากเจ้ารั้งรออีกสักวันสองวัน เจ้าจะได้สาวบริสุทธิ์ที่สะอาดกว่า”

ชอลาสุดดินชะงัก จ้องมองหล่อนด้วยแวตาวาวโรจน์ราวกับพยัคฆ์ร้าย ก่อนที่ในที่สุดเขาจะเหวี่ยงหล่อนลงไปในกองอยู่บนพื้นอย่างไม่ปราณีปราศรัย

“เจ้าจะใช้วิธีนี้บ้ายเบี่ยงข้าไปไม่ได้ตลอดหรอกนะ” เขาคำราม

“ข้าไม่ได้บ้ายเบี่ยง ข้าเพียงขอเวลา”

“ก็ได้” ชอลาสุดดินตะคอกพร้อมกับใช้กำปั้นทุบลงบนผนังหินเสียงดังปึก “ข้าจะให้เวลาเจ้า และเมื่อถึงเวลานั้น หากข้าไม่ได้ทั้งเจ้าและดาบ เจ้าจะต้องได้รับการลงโทษที่สาสม ข้าไม่สนหรอกนะว่าเจ้าเคยเป็นอะไรมาก่อน เพราะตอนนี้ข้าคือสุลต่านชอลาสุดดินแห่งอัชดิฮาร...จำใส่ใจโลกของเจ้าเอาไว้”

พูดจบชายหนุ่มก็ผละหลังจากไป ทิ้งให้หล่อนอยู่ตามลำพังบนหอคอยสูงเด่น...หญิงสาวน้ำตาร่วงพลี้อย ก่อนจะทรุดลงซบหน้ากับพื้นแล้วร้องไห้พึมพายออกมาด้วยความทุกข์ทรมานใจ และหวังว่าสุลต่านาลามืออาห์จะทรงปลดภัยและนำกองกำลังกู้อัชดิฮารกลับมาปลดปล่อยหล่อนให้พ้นจากบ่วงแห่งความเศร้าตรมครั้งนี้ด้วย

กองคาราวานของพ่อค้าอาบูเดินตามเงาของตัวเองที่ทอดอยู่บนผืนทรายไปอย่างเชื่องช้า เมื่อแสงแดดเริ่มอ่อนแรงลงเพื่อเตรียมพร้อมเข้าสู่เวลาอัสดง นายกองจึงสั่งให้หยุดขบวนตรงที่เว้งว่างปราศจากสิ่งใดๆ จากนั้นทุกคนก็พากันลงจากอูฐบ้าง จากเกวียนบ้าง ต่างคุกเข่าลงแล้วบ้ายหน้าสู่ทิศทางอันเป็นที่ตั้งของเมืองมักกะฮ์ อันเป็นพระนครชุมทิศของชาวอิสลาม แล้วเริ่มต้นทำละหมาดมัฆริบ เพื่อแสดงความเคารพสักการะและขอบคุณต่อพระอัลลอฮ์ผู้เป็นเจ้า

เมื่อเสร็จสิ้นการทำละหมาด ท้องฟ้าก็เปลี่ยนเป็นสีดำนวล พ่อค้าอาบูสั่งให้คาราวานเดินทางต่อ ต่างคนต่างก็จุดคบไฟเพื่อส่องทาง

การเดินทางยามค่ำแม้จะไม่ร้อนและสว่างจนเห็นความเว้งว่างกว้าง

ไกลของทะเลทราย แต่ความมืดมิดที่ทำให้มองไปข้างหน้าแล้วเห็นแต่ม่านดำก็ให้ความรู้สึกเยียบเหงาว่าเหวได้ไม่แพ้กัน อากาศที่หนาวเยือกขึ้นทำให้ลามิอาห์ต้องกระชับชุดคลุมให้แน่นขึ้น จนกระทั่งถึงโอเอซิสเล็กๆ แห่งหนึ่ง พ่อค้าอาบูจึงสั่งให้หยุดกองอีกครั้งเพื่อพักค้างแรม

อาลีตั้งกระโจมเล็กๆ เอาไว้สำหรับหญิงสาวทั้งสอง ก่อนจะก่อกองไฟเอาไว้หน้ากระโจมนั้นแล้วเชิญลามิอาห์กับซากียะฮ์เข้าไปพักภายใน

“แล้วท่านเล่า” หญิงสาวสูงศักดิ์อดถามด้วยความเป็นห่วงไม่ได้

“ข้าจะนอนเฝ้าอยู่น้ากระโจมนี้ เจ้าไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” เขาตอบพร้อมกับชี้ไปยังกองไฟที่สามารถให้ความอบอุ่นยามค่ำคืนได้

ลามิอาห์พยักหน้าเล็กน้อย ก่อนจะมุดเข้าไปในกระโจมพร้อมกับนางกำนัลคู่ใจ จากนั้นก็ต่างปลดผ้าคลุมศีรษะและใบหน้าออกเมื่ออยู่ในที่ลับตาแล้ว

“ผ้าบาทไม่น่าจะต้องมალำบากอย่างนี้เลยนะเพคะ”

“ฮู้...” ลามิอาห์ยกนิ้วชี้ขึ้นแตะโอษฐ์แดงจัด “บอกแล้วไงว่าเราคืออาลีละฮ์ เจ้าอยากให้คนอื่นสงสัยหรือว่าเราเป็นใคร”

“อะ...ขอโทษเจ้าค่ะ”

ลามิอาห์ส่ายหน้าก่อนจะถอนหายใจออกมาเบาๆ “ลำบากอย่างไรก็ต้องทน เราจะต้องหาท่านอับลูเอาวัลให้ได้ ไม่ว่าเขาจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหนก็ตาม”

“เฮ้อ...นี่ก็เดินทางมาได้สามวันแล้ว ไม่รู้ว่าอีกสักกี่วันจึงจะถึงบาบิล”

“ท่านอาลีบอกว่าถ้าไม่เกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น อีกสองวันก็น่าจะถึง เจ้าอย่ากังวลไปเลย”

ซากียะฮ์พยักหน้ารับอย่างจำนใจ เพราะยามนี้คงทำอะไรไม่ได้ นอกจากเดินทางฝ่าไอร้อนของทะเลทรายไปให้ได้เท่านั้น

“นอนกันเถอะ พรุ่งนี้ยังต้องเดินทางกันอีกไกล” ลามิอาห์บอกก่อนจะล้มตัวลงแล้วหลับตา

แต่ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าไร ราชนีสาวก็ยังไม้อาจขมใจให้หลับ
ลงได้ สมองคิดไปถึงเรื่องต่างๆ นานา ทั้งเรื่องความสุขสำราญในอดีต ความ
ยากลำบากในปัจจุบัน และความดำมืดของอนาคตซึ่งไม่รู้แน่ชัดว่าจะทุกข์
หรือสุขปานใด รวมทั้งอดนึกเป็นห่วงนางกำนัลอลากะยี้ไม่ได้ ไม่รู้ว่าปานนี้
จะเป็นอย่างไรบ้าง จะถูกเจ้าคนใจชั่วอย่างซอลาสุดดินข่มเหงรังแกขนาด
ไหนกัน

คิดแล้วก็ได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างหนักหน่วง พอลืมตาหันไป
มองคนข้างเคียงซึ่งหวังจะได้พูดจาปรับทุกข์กัน ฝ่ายนั้นก็หลับไหลส่งเสียง
กรนเบาๆ ไปแล้ว จึงไม่เอยารบกวน ได้แต่ถอนหายใจออกมาอีกครั้งแล้ว
หันไปเบิกตาโพล่ง มองหลังคากระโจมด้วยความหม่นหมองอยู่อย่างนั้น
พร้อมกับภาวนาขอพรพระเจ้าให้ห่านสามารถผ่านพ้นความยากลำบาก
เหล่านี้ไปได้แล้วท่องบทสวดแผ้วเบา จนกระทั่งในที่สุดก็หลับหลับไป
ด้วยความเหนื่อยล้าจากการเดินทางไกลเป็นครั้งแรกในชีวิต

เสียงอึกทึก เสียงร้องโหยหวน เสียงม้าและอูฐคำรามลั่น ทำให้
ลามือฮัสะดุ้งตื่น ราชนีสาวลุกขึ้นด้วยอาการงุนงง ก่อนจะตั้งสติได้เมื่อ
มองไปยังผนังกระโจมและเห็นเงาคนต่อสู้อยู่กัน คนหนึ่งใช้ดาบฟันอีกคน
เสียงร้องอย่างเจ็บปวดดังระงมไปหมด ไม่รู้ว่าเป็นเสียงใครต่อเสียงใคร ครั้น
เมื่อห่านจะลุกขึ้นเพื่อออกไปดูให้แน่ชัดว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ก็กลับถูก
ซากิยะฮัดังไปกอดไว้แน่นแทน

“อย่าออกไปเพคะ”

“เกิดอะไรขึ้นกันแน่ซากิยะฮั”

“พวกโจรเพคะ พวกโจร” นางกำนัลเอ่ยตอบละล่ำละลัก

“โจร!” ลามือฮัทวนคำด้วยความตระหนก ใจเต้นรัวแรงเสียวยิ่งกว่า

ตอนที่รู้ข่าวจากนายพลอาลีว่าอัชดิฮารกำลังจะแตกเสียอีก

เสียงม้า เสียงอูฐ เสียงดาบ และเสียงคนโหยหวนด้วยความเจ็บปวด

ยังคงระดมกันไปกันจนฟังคล้ายท่วงทำนองแห่งนรก ภาพที่لامีอาห์เห็นตอนนี้แม้จะเป็นเพียงภาพเงาที่ทาบบนผนังกระโจมเท่านั้น แต่ก็สร้างความประหลาดประหลาดใจให้แกهل่อนไม่น้อย

ภาพเงาของผู้คนมากมายดูวุ่นวายเหลือเกิน ต่างคนต่างฟาดฟันกัน อย่างเอาเป็นเอาตาย บางครั้งก็มีเลือดสาดกระเซ็นประอะเต็มผนังจนรู้สึกคลื่นเหียน

ลามีอาห์กับซากิยะฮ์กอดกันกลม ต่างหวีดร้องตัวสั่นงันงกไปด้วยกัน เพราะเคยแต่สุขสบายและเห็นเพียงความรื่นรมย์ในวังหลวง ไม่เคยได้สัมผัสการประหัตประหารกันอย่างใกล้ชิดถึงเพียงนี้

เวลาผ่านไปไม่รู้นานเท่าไร ชายร่างยักษ์คนหนึ่งก็แหวกม่านเข้ามา ร่างกายของเขาถูกห่อหุ้มด้วยเสื้อคลุมยาวสีดำสนิท ศีรษะปกคลุมด้วยผ้าโพกปิดบังใบหน้าไว้อย่างมิดชิดเห็นแต่เพียงดวงตาแดงก่ำ เมื่อชายคนนั้นเข้ามาเห็นหญิงสาวผู้งดงามสองคนอยู่กันเพียงลำพังในกระโจม ดวงตาของมันก็ลุกวาวขึ้นทันทีอย่างหื่นกระหาย

หากชั่วประเดี๋ยวเดียว ดวงตาที่ร้อนแรงไปด้วยไฟปรารถนานั้นก็กลับเบิกโพลงขึ้น ลามีอาห์สะดุ้งเฮือกเมื่อเห็นปลายดาบทะลุอกของมันออกมา เลือดสาดกระเซ็นไปทั่วกระโจม ก่อนที่ร่างนั้นจะล้มตึงลง เผยให้เห็นคนที่อยู่เบื้องหลังของมัน

“ท่านอาลี!” สองสาวร้องเรียกพร้อมกันด้วยความดีใจ

“รีบหนีกันเถอะฝ่าบาท”

อาลีเอ่ยก่อนจะยื่นห่อผ้าที่หุ้มดาบขัตรีย์ให้ แล้วหันไปดึงดาบออกจากอกของไอ้โจรร้ายไว้รัญญูฉาน จากนั้นก็รีบพาهل่อนกับซากิยะฮ์ออกจากกระโจมโดยพลัน

พอออกมานอกกระโจมได้ ลามีอาห์ก็เห็นความซุกซ่อนวุ่นวายของการฆ่าฟันกันได้อย่างเต็มตา ผู้คนต่างจับดาบฟาดฟันกันราวกับโกรธแค้นกันมานาน เลือดสดๆ สาดกระเซ็นไปทั่วทั้งโอเอซิส ผู้คนและสัตว์ล้มตายกัน

กลาดเกลื่อนอย่างน่าอนาถยิ่งนัก

วินาทีนั้นเอง โจรคนหนึ่งควมมำเข้ามาใกล้ มือหนึ่งถือดาบแกว่งไกว หมายจะเด็ดหัวอาลีในขณะที่ไม่ทันตั้งตัว หากนายพลเฒ่าผู้เจนศึกมานาน ก็ไม่พลั้งเพลอ ยกดาบขึ้นกันไว้ได้อย่างทันท่วงที แถมยังมีเวลาจับข้อมือของโจรคนนั้นลากตกลงมาจากหลังม้าเสียงดังพลັกได้สำเร็จ จากนั้นใช้ดาบฟันคอเจ้าของม้าจนแตกตื่นลี้ใจไปต่อหน้าต่อตา วินาทีต่อมาอาลีรีบฉวยบังเหียนม้าเอาไว้ก่อนที่มันจะเตลิดไป

“ขึ้นม้าเร็ว”

ลั่นเสียงของเขา ซากิยะฮ์ก็ดันหลังให้หล่อนขึ้นไปบนหลังม้า ก่อนที่ตัวเองจะป็นขึ้นมานั่งด้วยอีกคน

เมื่อหญิงสาวทั้งสองขึ้นไปนั่งบนหลังม้าเรียบร้อยแล้ว อาลีที่พยายามจะจูงม้าไปก็กลับถูกจู่โจมด้วยโจรชุดดำสองคน เขาจึงตัดสินใจใช้มือฟาดใส่บั้นท้ายของเจ้าอาซาสินลอย่างแรง เป็นเหตุให้มันวิ่งเตลิดออกไปจากควมวุ่นวายอย่างไร้การควบคุม

“ท่านอาลี!”

ลามืออาห์ตะโกนเรียกพร้อมกับเหลียวไปมองนายทหารกล้าด้วยความเป็นห่วง แต่หล่อนก็หันเหินเพียงแค่นายพลเฒ่ากำลังฟาดฟันกับโจรร้ายที่กำลังกลุ่มรวมเข้าหาอยู่ครู่หนึ่งเท่านั้น เพราะไม่นานกลุ่มโจรที่รวมเขาก็กินดาขึ้น จนกระทั่งบดบังร่างของนายพลอาลีที่พยายามต่อสู้อย่างเป็นสามารถจนมิด

ในที่สุดม้าสีดำตัวนั้นก็พาหล่อนกับนางกำนัลคู่ใจหนีห่างออกมาจากความซุลมุนวุ่นวายได้ด้วยสัญชาตญาณของมันล้วนๆ นายพลอาลีจึงหยาบกลับไปกับความมืดของราตรีกาลอย่างไม่ว่าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

ลามืออาห์น้ำตาไหลพราก หลังจากสูญเสียนางกำนัลคู่ใจไปได้เพียงสามวัน หล่อนก็กลับต้องมาเสียนายทหารผู้จงรักภักดีไปอีกคน อนาคตข้างหน้าจะต้องสูญเสียอะไรไปอีกไหม ยิ่งคิดก็ยิ่งเศร้าใจ ได้แต่กอดดาบภษัตริย์

แล้วส่งเสียงกรีดร้องออกมาด้วยความอัดอั้นตันใจจนก้องทะเลทรายอัน
หนาวเหน็บ

หลังจากผ่านความหนาวยะเยือกมาหนึ่งคืน ดวงอาทิตย์ก็ปรากฏขึ้น
ตรงเส้นขอบฟ้าเป็นอาณัติสัญญาณของวันใหม่ รอบตัวกลับมาแว้งว้างเป็นสี
ทองอีกครั้งด้วยสันทรายดูจะลอกคลื่นกว้างไกลสุดตา ลามีอาห์ที่กำลังครึ่ง
หลับครึ่งตื่นก็ถึงกับสะดุ้งเฮือกเมื่อจู่ๆ ม้าที่ขี่มาอันต้องล้มลงกับพื้น พา
ให้ทั้งหล่อนและนางก้านลู่ใจตกจากหลังม้า กลิ้งหลุนๆ กันไปคนละทิศทาง

ลามีอาห์รู้สึกยกไปทั้งตัว แต่ก็ผืนใจลุกขึ้น ก่อนจะคลานไปดูเจ้า
อาซาสิ่นิลอย่างละเอียด จนกระทั่งพบว่ามันมีบาดแผลเป็นทางยาวอยู่ตรง
ชายโครงด้านขวา รอยสักฉกรรจ์นั้นทำให้หล่อนอดแปลกใจไม่ได้ว่าทำไม
เจ้าอาซาตัวนี้ถึงอดทนวิ่งมาตลอดคืนจนกระทั่งมาล้มลงสิ้นใจตรงนี้ได้

ราชินีสาวตอบที่ขาหน้าของมันสองสามครั้งเพื่อเป็นการขอบคุณ ก่อน
จะคลานต่อไปยังร่างของนางก้านลู่ใจที่นอนแน่นิ่งอยู่ไม่ห่างออกไปนัก

“ซากิยะฮ์” ลามีอาห์ร้องเรียก ก่อนจะชันร่างนั้นขึ้นมาพาดบนटक
พร้อมกับใช้หลังมือแตะแก้มของหล่อนเบาๆ “เจ้ามิใช่นี้”

“หม่อมฉันไม่ใช่ใครเพคะ” เสียงหล่อนแหบแห้งและแผ่วเบา “เรารีบ
ไปกันเถอะ ก่อนที่พวกมันจะตามมา”

ลามีอาห์เงยหน้าขึ้นมองไปรอบๆ หล่อนไม่พบสิ่งใดเลยนอกจาก
ความแว้งว้าง ไม่มีแม้แต่ต้นหญ้าสักกอหรือก้อนหินเล็กๆ สักก้อน ความ
กว้างใหญ่ไพศาลที่ปราศจากสิ่งอื่นใดนอกจากเนินทรายน้อยใหญ่ทำให้
หล่อนรู้สึกทั้งดีใจและสิ้นหวังไปพร้อมๆ กัน เพราะจะว่าพวกโจรไล่ตามมา
ก็เร็วแหว แต่จะหาทางเอาตัวรอดก็ไม่ว่าจะไปในทิศทางไหน และอีกไกล
เท่าไรถึงจะหลบพ้นเงาแดดที่เริ่มจะร้อนแรงขึ้นทุกขณะ

“ม้าตายแล้ว”

“ม้าตายก็ต้องลงเดินเพคะ” ซากิยะฮ์เอ่ยอ้างสำนวนเก่าแล้วพยายาม

จะลุกขึ้น

“เจ้าไม่ไหวหรอก” ลามีอาห์ค้าน

“ไม่ไหวก็ต้องไหวเพคะ ขึ้นอยู่ตรงนี้เราสองคนได้ถูกแดดเผาตายแน่”

ราชินีสาวชะงักนิ่งเพราะเห็นจริงอย่างที่นางกำนัลสาวเอ่ย หลังจากพระอาทิตย์ลอยสูงขึ้น แดดก็จะเริ่มร้อนแรงขึ้นเช่นกัน และมันก็คงทำให้ทุกอณูผิวอ่อนบางปวดแสบปวดร้อนไปหมด เนื่องจากยามนี้ทั้งสองไม่มีผ้าคลุมกายมิดชิดเหมือนอย่างตอนที่เดินทางกันมาสามวันสามคืนแล้ว เพราะต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไปในสมรภูมิอันวุ่นวายเมื่อคืนนี้

“งั้นเราจะพุงเจ้าไป”

ลามีอาห์เอ่ยอย่างเด็ดเดี่ยว ก่อนจะช่วยประคองซากิกะฮะขึ้น จากนั้นก็เดินไปหยิบดาบกำัตรีที่ถูกรัดหุ้มด้วยผ้าผืนเก่าขึ้นมา แล้วใช้มันแทงไม่เท่าสำหรับพุงร่างอันอ่อนระโหยโรยแรงให้เดินทางไปได้อย่างสะดวกขึ้น

ทว่าความพยายามของทั้งคู่ก็เปรียบเสมือนการหาน้ำลึกหยดในกองทรายนับล้านเม็ดในทะเลทราย เพราะไม่ว่าจะเดินมาไกลแค่ไหน หรือเดินไปในทิศทางใด ก็เห็นแต่เพียงสันทรายสูงต่ำที่เปลี่ยนรูปร่างเกลื่อนกลาดอยู่ภายใต้ผืนฟ้ากระจ่างที่ไร้เมฆหมอกเท่านั้น

แสงแดดแผดจ้ามากขึ้นทุกขณะที่ดวงอาทิตย์ลอยสูงขึ้น ลามีอาห์รู้สึกเหมือนกำลังถูกเผา ทัวทั้งสรรพางค์กายเจ็บปวดรวดร้าวไปถึงกระดูกข้อเท้าและข้อเข่าดูเหมือนจะหลุดออกจากกันเสียให้ได้ ส่วนปากก็แห้งผากและแตกกระแหงจนโลหิตซึมออกมา ลื่นพองคัปปากจนแน่น แลเมในคอก็เจ็บแสบราวกับมีหนามแหลมคมทิ่มแทงตลอดเวลา ดวงตาของหล่อนเริ่มพร่าเลือนและแสบร้อนจนไม่อาจเบิกกว้างได้อย่างเต็มที่...นี่คงถึงเวลาแล้วกระมัง ที่หล่อนจะได้ตามเสด็จพระราชบิดาสู่สวรรคาลัยเสียที

ถึงกระนั้นกลับเป็นซากิกะฮะที่ทรุดลงเสียก่อน กายบอบบางจึงถูกจุดให้ต้องล้มลงไปด้วยกัน เพราะเกาะเกี่ยวพุงกันมาตั้งแต่ต้น

“ซากิยะฮิ” ราชินีสาวคราวแผ่ว สติพร้อมจะดับวูบลงได้ทุกเมื่อ หากไม่ได้ยินเสียงอะไรบางอย่างดังสะท้อนเลื่อนลั่นอยู่ข้างหูที่แนบอยู่บนพื้นทรายร้อนระอุ

เสียงฝีเท้าสัตว์ผุ้งหนึ่งดังแว่วมา ลามืออาห์ปรี้อตาบวมเป่งขึ้น แต่ไม่อาจเห็นอะไรได้ ทุกอย่างดูพร่าเลือนคล้ายภาพฝัน สิ่งเดียวที่ทำได้ก็คือ ฟังว่าใครกันที่กำลังใกล้เข้ามา จะเป็นกองคาราวานพ่อค้าหรือพวกโจรร้าย ก็ก่อกวนเหมือนกับเมื่อคืนนี้กันแน่

ลามืออาห์ใช้สติที่ยังคงหลงเหลืออยู่สดับตรับฟัง จนกระทั่งได้ยินเสียงหัวเรียดก้องของชายกลุ่มหนึ่ง และก่อนจะสิ้นสติสมประตืลงก็ได้ยินเสียงของใครคนหนึ่งตะโกนออกมาว่า...

“ผู้หญิงโวย ของดีเสียด้วย คราวนี้ได้รวยละกันแล้วเรา”

๓

ลามืออาห์ลื้มตาขึ้นเมื่อรู้สึกตัว ลิงที่เห็นดูเหมือนจะพรวดไปหมด ทั้งแสงวูบวาบที่วิบไวหวผ่านสายตาก็ทำให้รู้สึกปวดแปลบไปทั่วศีรษะราวกับ มีเข็มแหลมนับร้อยทิ่มแทง หลอนหลับตาแน่นเพื่อบรรเทาอาการนั้น พลัง นึกทบทวนว่ามันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ แต่ยิ่งคิดก็กลับเป็นการทำให้ยิ่งปวด ศีรษะมากขึ้น หนำซ้ำยังนึกไม่ออกเสียด้วยว่าทำไมหลอนถึงมาอยู่ที่นี่

ลิงเดียวที่ดูเหมือนจะช่วยบรรเทาอาการปวดตุบๆ เหล่านี้ลงได้ คงมี เพียงกลืนดอกไม้หอมกรุ่นที่โซยมาเตะจมูกเท่านั้น ก่อนที่เสียงหนึ่งจะดังขึ้น จุกตติของหลอนให้พื้นขึ้นมาได้เล็กน้อย

“ตื่นแล้วละอะ”

ราชินีสาวลื้มตามองไปยังต้นเสียงนั้น และพบว่าหลอนเป็นหญิงชรา รูปร่างอวบอ้วน ผิวสีเข้มกลมกลืนไปกับบะบายะห์สีดำทะมึนที่ห่มคลุมกาย

“เจ้า...เป็นใคร” ลามืออาห์ถามเสียงแปร่งพรวด

“ข้าชื่อฮูดา”

ลามืออาห์พยุงตัวเองขึ้นช้าๆ พร้อมกับใช้สองมือพนมหน้าผากเบาๆ

เพื่อบรรเทาอาการปวดและความงุนงงที่อัดแน่นอยู่ในสมอง

“นี่เราอยู่ที่ไหน”

“โรงค้ำทาส”

คำตอบของสุดาราวกับยาวิเศษที่ทำให้ลามืออาห้หายปวดศีรษะเป็นปลิดทิ้ง แต่มันไม่ใช่ในทางที่ดีเลย เพราะถูกกระแทกใส่ด้วยข้าวร่ำยนำสะอิดสะเอียน หล่อนเบิกตาก้องหญิงชราอย่างไม่คาดคิดว่าจะได้รับคำตอบแบบนั้นกลับมา

นางต้องล่อเล่นแน่ ราชนิแห่งอัชดิฮาร์จะมาอยู่ในโรงทาสแบบนี้ได้อย่างไรกัน

“จาฟาร์ไปพบเจ้ากลางทะเลทราย”

“จาฟาร์” ราชนิสาวทวนคำ “ใครกัน ใครคือจาฟาร์ แล้วท่านอาศัยอยู่ที่ไหน ซากิยะฮ์อยู่ที่ไหน แล้วคาราวานของพ่อค้าอาบูละ”

“ใจเย็นๆ” หญิงชรابلอบ “ข้าจะตอบเจ้าทีละคำถาม และคำตอบแรกที่เจ้าจะได้รับก็คือ จาฟาร์เป็นพ่อค้าทาสผู้ร่ำรวยแห่งเมืองบาบิล”

“พ่อค้าทาส” ลามืออาห้อัปากค้ำง ภายหลังที่อรากับถูกมนตรีสะกดของแม่เมดร้าย

“จาฟาร์ก็เหมือนหมาใน” สุดาเอ่ยด้วยสีหน้าซึ่งเคียด “มันกับพรรคพวกท่องไปในทะเลทราย คอยเก็บตก ฉกฉวยเอาทรัพย์หรือผู้คนที่หลงเหลือจากการถูกพวกโจรทะเลทรายปล้นมาขาย”

“มะ...หมายความว่า...”

“สามวันก่อน คาราวานของเจ้าถูกโจรปล้น พวกโจรเผาทุกอย่างไม่เหลือซาก พวกมันสังหารทุกคน ไม่มีใครรอดมาได้นอกจากเจ้า”

“ไม่จริง” ลามืออาห้กริดร้อง ยกสองมือขึ้นกุมศีรษะอย่างไม่อยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ผู้หญิงที่หนีมากับเจ้าป่านนี้คงแห้งตายอยู่กลางทะเลทรายแล้ว จาฟาร์บอกข้าว่าอาการของนางเกินเยียวยา แบทมากี่เปลืองแรงเปล่าๆ ยังไงก็

ตายอยู่ดี”

“ใจร้าย” ราชนิสาวน้ำตานองหน้า นึกถึงนางกำนัลคู่ใจแล้วก็รู้สึกเศร้าโศก...เพียงไม่กี่วันหล่อนก็ต้องสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปมากมายขนาดนี้เสียหรือ

“มันเป็นวิถีของพ่อค้าหาส เจ้าคงต้องยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไข คนไร้ประโยชน์ก็ต้องถูกปล่อยให้ตาย เจกเช่นเดียวกับคนมีค่าอย่างเจ้า เมื่อหายดีแล้วก็คงจะต้องถูกนำออกไปประมุขชาย”

สุดาเอ่ยก่อนจะดึงมือหล่อนไปลูบไล้ตั้งแต่ไหล่ไปจนถึงข้อมือ

“อาการดีขึ้นมากแล้ว อีกสองสามวันเจ้าคงกลายเป็นสินค้าที่มีราคาที่สุดเท่าที่จาฟาร์เคยขายมา”

“เขาจะขายเราไม่ได้นะ เราคือ...” ลามีอาห์ชะงัก การเปิดเผยฐานะที่แท้จริงยามนี้คงไม่เป็นการดีแน่ เพราะหากจาฟาร์ฉลาดพอ เขาจะทำเงินได้มากมายมหาศาลกว่านี้ถ้าเสนอตัวหล่อนให้แก่อีศิดขอลาสุดดิน

“เจ้าหลีกเสี่ยงไม่ได้หรอก รักษาตัวเองเอาไว้จนกว่าจะมีคนมาซื้อเจ้าดีกว่า เพราะอย่างน้อยคนที่จะซื้อเจ้าได้ก็จะต้องเป็นมหาเศรษฐี เจ้าจะสุขสบายไปตลอดชาติ เชื่อข้า”

“แต่...” ลามีอาห์ชะงักเหมือนน้ำท่วมปาก

“เจ้าโชคดีแล้วละที่จาฟาร์เป็นคนพบเจ้า เพราะมันเป็นพ่อค้าในสายเลือด จาฟาร์จะไม่แตะต้องสินค้าเพราะมันเชื่อว่าจะทำให้ราคาตก ระหว่างนี้หากเจ้าฉลาดพอ ไม่ลำแดงฤทธิ์เดชเหมือนนางผู้หญิงหัวรั้นคนอื่นๆ เจ้าก็จะปลอดภัย”

ราชนิสาวฟังแล้วก็ได้แต่ปล่อยให้ น้ำตาาร่วงพล้อย...ชะตาชีวิตข้างเล่นตลกกับหล่อนเหลือเกิน เพราะไม่กี่วันก่อน หล่อนยังเป็นดาวที่สุกสกาวอยู่บนท้องฟ้าอยู่เลย มาวันนี้กลับกลายเป็นก้อนกรวดเกลือกอยู่บนพื้นทรายเสียแล้ว ความมุ่งหวังว่าจะกอบกู้อิศิดฮารให้สำเร็จนั้นคงถูกปิดตายลง ไม่เหลือความหวังอะไรให้หล่อนมุ่งมันฟันฝ่าไปได้อีกแล้ว

“รีฟ...รีฟ...รีฟ”

เสียงตะโกนโหวกเหวกดังแว่วมา ร่างบางเปลือยเปล่าที่นอนซบเขามาตลอดคืนขยับอย่างนึกรำคาญ เขาค่อยๆ ลืมตาขึ้น มองเห็นแผ่นหลังสีเข้มเนียนละเอียดแล้วก็เกิดแรงปรารถนาขึ้นในอารมณ์อีก หากมันกลับถูกขัดด้วยเสียงทุบประตู และเสียงเรียกชื่อเขาเข้าไปเข้ามา

“รีฟ...รีฟ...รีฟ สะการียะฮ์ เปิดประตูหน่อยเพื่อน”

ชายหนุ่มจำได้ว่านั่นเป็นเสียงของซาฮีย์ ลูกชายคนเดียวของพ่อค้าอินทผลัมที่กว้างขวางมากในดินแดนแถบนี้ อินทผลัมจากทั่วทุกสารทิศจะหลั่งไหลมาที่บาบิลเพื่อขายให้พ่อของซาฮีย์ ไม่เว้นแม้แต่อินทผลัมจากสวนของเขา ก่อนจะถูกนำไปแปรรูปเป็นสินค้าต่างๆ เช่นผลทำอาหาร ใบบูใช้สานเป็นเสื่อ กระจาด และม่าน ส่วนเนื้อไม้ก็นำมาเป็นเสาและคานของกระท่อมเศษที่เหลือยังสามารถนำมาทำเป็นเชื้อเพลิงได้อีกต่างหาก จากนั้นก็กระจายขายไปทั่วดินแดนด้วยราคาที่สูงขึ้นหลายเท่า

ซาฮีย์กับเขาสนิทกันตั้งแต่เล็ก เพราะสองครอบครัวไปมาหาสู่กันประจำ ด้วยเหตุนี้รีฟจึงจำต้องดันร่างสาวสะคราญออกจากตัว จากนั้นก็เดินตัวเปล่าไปเปิดประตูให้

“เห็นแก่พระเจ้าเกิด หออะไรใส่ก่อนจะเปิดประตูได้ไหม” ซาฮีย์โวยวาย ยกมือขึ้นปิดตาแทบจะทันที

รีฟหัวเราะ ก่อนจะเดินกลับไปข้างเตียง แล้วหยิบกางเกงที่ถอดไว้ก่อนร่วมรักกับสาวน้อยบนเตียงมาสวมใส่

“พระเจ้า” เสียงซาฮีย์ร้องขึ้นอีก ดวงตาของเขาวาวโรจน์เมื่อเห็นเนื้อหนังเปล่าเปลือยของหญิงสาว

“ข้าต้องทำอะไรให้นางใส่ก่อนจะให้เจ้าเข้ามาไหม”

ซาฮีย์ยิ้มเจื่อน “ไม่จำเป็นหรอก นางไม่ได้น่าเกลียดเหมือนเจ้า”

รีฟส่ายหน้า หัวเราะกับคำประชดประชันด้วยความอิจฉาของเพื่อน ก่อนจะเดินเข้าห้องน้ำ ล้างหน้าล้างตาให้สดชื่นสักหน่อยหลังจากกรำศึกกรัก

มาก่อนคืน จากนั้นก็เช็ดหน้าด้วยผ้าสะอาดแล้วกลับออกมา

“มีอะไรหรือ เสียงดังอะอะตั้งแต่เช้าเลย”

“ไม่เช้าแล้ว ตะวันอยู่กลางกระหม่อมแล้วเพื่อน”

ซาฮียะฮ์เอยโดยไม่หันมามองเขา ดวงตายังคงจับจ้องอยู่ที่แผ่นหลังนวลเนียนของหญิงสาวที่ยังคงหลับใหลด้วยความอ่อนเพลีย

“เออ ไม่เข้าก็ไม่เข้า แล้วตกลงที่มาทูปประตูปังๆ นี่มันเรื่องอะไรกัน”

คราวนี้ซาฮียะฮ์ละลายตาจากหญิงสาวได้ แล้วหันมามองเขาด้วยแววตากะล่อนพร้อมกับรอยยิ้มจืดเจื่อน

“พอเลย” ชายหนุ่มโบกมือ “หน้าตาแบบนี้ เสียพนันมาอีกใช้ไหม”

ซาฮียะฮ์พยักหน้าหงิกๆ

“บ่อนไหน”

“จาฟาร์”

“ให้ตายเถอะ เจ้ารู้ไหมว่ามันบาป หากพ่อเจ้ารู้ว่าเจ้าไปข้องแวะกับเรื่องพวกนี้ โดยเฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับกิจการของไอ้จาฟาร์ เจ้าต้องโดนเขาฆ่าแน่”

“ก็เพราะอย่างนี้แหละ ข้าถึงมาหาเจ้า” ซาฮียะฮ์เสียงลั่น “ตอนนี้มีคนของไอ้จาฟาร์มาคอยอยู่หน้าป้อมชาตินของเจ้าแล้ว พวกมันต้องการเงินที่ข้าติดมันอยู่ ไม่งั้นมันต้องฆ่าข้าแน่”

“เท่าไร”

“หนึ่งร้อยอัฐ”

“ให้ตายเถอะ เจ้าเสียพนันขนาดนั้นเลยหรือ”

“ข้าหามาใช้เจ้าได้แน่ เจ้าก็รู้ แต่ตอนนี้มันจวนตัวจริงๆ ไม่งั้นพวกมันฆ่าข้าแน่ ครั้นจะกลับไปขอเงินพ่อ ข้าก็คงถูกพ่อฆ่าเช่นกัน ตายทั้งขึ้นทั้งล่อง”

“พระเจ้าจะลงโทษเจ้า” รีฟปนด้วยน้ำเสียงหงุดหงิด ก่อนจะเดินไปที่เก้าอี้ซึ่งมีชุดคานดูราสีขาวสะอาดพาดอยู่ จากนั้นก็ค้นหาเงินจากกระเป๋าเสื้อ

แล้วยื่นให้เจ้าผีพนัน “เอ้า...ข้ามีอยู่แค่ห้าสิบอัฐ”

“โห...ขาดอีกตั้งครึ่ง”

“ก็มีอยู่แค่นี้” เขาเอ่ยอย่างหัวเสีย “ไปบอกพวกมันว่าอีกสามวันข้าจะเอาไปให้อีกห้าสิบอัฐ แถมดอกเบี้ยเท่าที่พวกมันต้องการ”

“พวกมันจะยอมเหรอ”

“อ้างชื่อข้า รีฟ ชะการียะธ ถ้าพวกมันไม่เชื่อ” เขาเอ่ยอ้าง เพราะชะการียะธเป็นตระกูลคหบดีเก่าแก่ แถมพ่อของเขายังเป็นเจ้าเมืองที่ใครๆ ได้ยินชื่อก็ต้องยำเกรงทั้งสิ้น

“อะ...เอางั้นระะ”

“จะทำตามวิธีข้า หรือจะออกไปให้พวกมันฆ่า เลือกละ”

ชาฮียัดถอนใจเฮือก ก่อนจะยอมเดินคอตกลงไปจากห้องนอนอันโอ่อ่าของเขาแต่โดยดี

รีฟสายหน้า หันไปมองหญิงสาวบนเตียงอีกครั้ง แต่คราวนี้เรือนร่างออรชรของหล่อนกลับไม่สามารถทำให้เพลิงปรารถนาของเขาคุกรุ่นขึ้นมาได้แล้ว เพราะแค่คิดว่าจะต้องเหยียบย่างเข้าไปในที่สกปรกอย่างโรงค้าทาสและบ่อนการพนันของจาฟาร์แล้ว มันก็เปรียบเสมือนฝันร้ายสำหรับเขาทีเดียว นี่เอง

ฝันร้ายทำให้สูลต่านซอลาฮูดดินสะดุ้งตื่นขึ้น...เขาเบิกตาโพล่ง จ้องมองเพดานที่เต็มไปด้วยลวดลายเรขาคณิตละเอียดอ่อนสวยงามอันลึบสน...ภาพที่บิดาถูกกระหน่ำแทงยังคงติดตาเขาอยู่ แต่เมื่อความทรงจำต่างๆ ไหลคืนกลับสู่ห้วงสามัญสำนึก ภาพอันน่าหวาดกลัวที่ตกค้างจากฝันเมื่อครู่ก็จางหายไป

ชายหนุ่มลุกขึ้นนั่งบนเตียงนุ่มของสูลต่านแห่งอัชดิฮาร์ ก่อนจะถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วหันไปมองหญิงสาวคนหนึ่งที่นั่งนอนเปล่าเปลือยและถูกตรึงอยู่กับไม้กระดานแผ่นใหญ่กลางพื้นห้อง ผิวเนื้อสีน้ำตาลแดงของหล่อนเต็มไปด้วยรอยแสบ รอยกัด และรอยจ้ำซ้ำเลือดซ้ำหนอง บางรอยเลือดแห้ง

กั้ง แต่บางรอยก็ยังมีเลือดซิบๆ อยู่ ซึ่งนั่นปลุกเร้าอารมณ์ปรารถนาของ เขาให้ลุกโชนขึ้นมาอีก

ซอลาสุดตีนเสวยยืม ก่อนจะลุกจากเตียงแล้วเดินไปทาบทับร่างนั้น หญิงสาวสะดุ้งเฮือก เขาก็มองเลียเลือดซิบๆ ที่หมายตาไว้เพื่อปลุกเร้า ตัวเองให้พลุ่งพล่านมากขึ้นอีก

“อย่า...ได้โปรด”

เสียงเป่าพร่ำที่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวของหล่อนทำให้เขายิ่ง กระหาย

“ข้าจะทำให้เจ้ามีความสุข”

“ไม่...พอแล้ว ข้าทนไม่ไหวแล้ว...ฆ่าข้าเสียเถิด...กรี๊ด!”

เจ้าหล่อนกรี๊ดร้องเสียงดังเมื่อเขาใช้ฟันขบลงบนยอดอกของหล่อน จากนั้นเขาก็เริ่มลีลารักอันหฤหรรษ์สำหรับเขา แต่เหตุโหดสำหรับหล่อนอีกครั้ง กระทั่งในที่สุดหล่อนก็แน่นิ่งไป

ชายหนุ่มไม่รู้ว่าหล่อนตายหรือยัง แต่เขาเสร็จจสมแล้ว หล่อนไม่มีค่าอะไรต่อเขาอีก ซอลาสุดตีนผละจากมาแล้วแต่งกายด้วยชุดคานดราปากด้วย ดินทองเป็นลวดลายงดงามตามسابเลื้อและชายแขนอย่างลวกๆ จากนั้นก็ เดินออกจากห้องซึ่งเคยเป็นห้องบรรทมของสุลต่านแห่งอัชดิฮาร

“สุลต่าน”

“ซิดดาอุด” เขพยักหน้าให้แก่ันกรบเฒ่าที่บัดนี้กลายมาเป็นแม่ทัพใหญ่แห่งอัชดิฮารแล้ว

“เรื่องที่ฝ่าบาทให้กระหม่อมไปจัดการ กระหม่อมจัดการเรียบร้อยแล้ว นักรบของเราสังหารพวกอพยพตายเกลี้ยง”

“ดีมาก” ซอลาสุดตีนพยักหน้า “พบอะไรหรือใครที่น่าสงสัยไหม”

“ไม่เลย ในคาราวานมีแต่ผู้หญิง คนแก่ แล้วก็เด็ก กับข้าวของไร้ค่าทั้งสิ้น”

“นั่นเท่ากับว่าดาบกำศัตริย์ยังอยู่ในอัชดิฮารจริงๆ นะสิ”

“คิดว่าเป็นอย่างนั้น” ชีคดาอุดค้อมศีรษะ

“ถ้าฉันคนที่รู้ว่าดาบนั้นอยู่ที่ไหนก็เหลือเพียงคนเดียวเท่านั้น”

“สุลต่านาลามีอาห์ใช่ไหม”

“หล่อนไม่ใช่สุลต่านาแล้ว” ซอลาฮุดดินคำราม “ลามีอาห์คือทาสของข้า และคีนีนางต้องปรนนิบัติข้าอย่างสาสมกับที่ข้าให้ข้าต้องรอคอยมาถึงเจ็ดวัน”

“สุดแต่ฝ่าบาทเถิด ตอนนี้ทรงเป็นสุลต่านแห่งอัชดิฮารแล้ว ทุกอย่างเป็นของฝ่าบาท ไม่เว้นแม้แต่หญิงสาวที่เลอโฉมที่สุดในแผ่นดิน”

“แต่เรายังวางใจไม่ได้”

“ฝ่าบาททรงเป็นห่วงเรื่องอะไรอีกหรือ”

“อับดุลเอวาล์ คอบีย์”

ชีคดาอุดหรีตตาลงเมื่อได้ยินชื่อนั้น มือซ้ายพลอยยกขึ้นลูบหน้ากากครึ่งซีกสีดำของเขาโดยอัตโนมัติ

“ออกไปหาตัวอับดุลเอวาล์ให้พบ แล้วจัดการฆ่ามันซะ”

“เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา กระท่อมจะจัดนักรบฝีมือดีไปควานหาตัวมันให้เจอ แล้วฆ่ามันให้ได้”

“ไม่” สุลต่านหนุ่มโบกมือ “อับดุลเอวาล์ไม่ใช่คนที่จะฆ่าได้ง่ายๆ มันเป็นนักรบฝีมือจกจก แถมยังเป็นหนึ่งในสองที่ดาบกษัตริย์เลือก ข้าไม่เห็นใครที่จะเป็นคู่ต่อสู้ของมันได้ นอกจากท่าน”

ชายชรากัดฟันกรอดเมื่อได้ยินคำว่าผู้ถูกเลือก ดวงตาของเขาวิบวับราวกับต้องการวัดฝีมือกันอยู่แล้ว “ถ้าอย่างนั้น กระท่อมจะพานักรบมือดีออกไปตามล่ามันเอง ขอฝ่าบาททรงพระทัย”

“ขอบใจมาก ข้ารู้ ท่านจะไม่ทำให้ข้าผิดหวัง”

ชายชราค้อมศีรษะรับ

“เออละ ตอนนี้ถึงเวลาที่ข้าจะต้องทวงดาบกษัตริย์ และตัดทวงความสุขจากผู้หญิงที่ได้ชื่อว่างดงามและสูงศักดิ์ที่สุดในอัชดิฮารแล้ว ข้าขอตัว

ก่อน”

“ขอให้เกษมสำราญ” ชิดดาวดูยิ้มก่อนจะค้อมศีรษะอีกครั้งแล้วหัน
หลังออกเดินจากไป

ชอลาสุดดินรอนจนขุนพลเผ่าลับตา จึงเดินไปที่หอคอยแห่งอัชติฮาร
ตอนที่ประตูมีนักรบของเขาเผ่ายามแทนแล้ว ทั้งคู่รีบเปิดประตูให้เขาก้าว
เข้าไปในโถงบันไดเวียน เขาค่อยๆ ไต่ขึ้นไปตามบันไดหินซ้ำๆ...ไม่มีอะไร
ต้องรีบร้อน ลามืออำกับดาบกะตริย์ก็เปรียบเสมือนนกในกรงทอง อย่างไม่
เสียทั้งสองอย่างก็ต้องเป็นของเขาวันยังค่ำ

เมื่อขึ้นถึงยอดหอคอย สุลต่านหนุ่มก็เห็นหล่อนกำลังยืนสงบนิ่งอยู่
ที่ระเบียง ท่าทางของหล่อนเยือกเย็นยิ่งสมกับเป็นราชินี แต่อีกไม่นานหอรอก
หล่อนจะต้องคุกเข่าต่อหน้าเขา ร้องขอความตายจากเขา เหมือนกับนางทาส
ชาวอัชติฮารที่ถูกจับมาบำเรอเขาเมื่อคืนนี้

“หมดเวลาบ่ายเบี่ยงของเจ้าแล้ว บอกข้ามาเสียที ดาบกะตริย์อยู่
ที่ไหน”

หญิงสาวค่อยๆ หันมา ก่อนจะเอ่ยประโยคที่ทำให้เขาแทบคลั่ง

“ข้าไม่รู้”

ชอลาสุดดินปราดเข้าไปบีบคอหล่อนทันที และด้วยกำลังที่พลุ่งพล่าน
ก็ทำให้ร่างของหล่อนเอนหงาย ศีรษะและกายท่อนบนอยู่กลางอากาศที่สูง
จากพื้นเบื้องล่างถึงสิบห้าเมตร แค่ว่าปล่อยมือ หล่อนก็คงตกลงไปสู่ความ
ตายแน่ๆ

“เจ้าหมายความว่าไง”

“ข้า...อีก...ข้า...”

สุลต่านหนุ่มคำรามด้วยความโกรธ ก่อนจะเหวี่ยงหล่อนกลับเข้าไป
ในห้องจนกลิ้งหลุนๆ ไปนอนฟูบอยู่กลางห้อง

“ดาบอยู่ไหน” ชอลาสุดดินคำรามอีกครั้ง ก่อนปราดเข้าไปดึงฮิญาบ
ออกแล้วจิกผมหล่อนให้เงยหน้าขึ้น

“ข้าไม่รู้”

“แต่เจ้าบอกว่ามันอยู่ภายในวังนี่!” เขาใช้หลังมือตบหน้าหล่อนด้วยความเดือดดาล

“ตอนที่ข้าบอกเจ้า ดาบยังอยู่ แต่ตอนนี้ดาบไม่อยู่ที่นั่นแล้ว ข้าให้คนนำไปส่งให้ท่านอัลดุลเอวัลพร้อมกับคาราวานที่อพยพออกไปแล้ว อัลดุลเอวัลจะใช้ดาบกษัตริย์ชักนำผู้คนมาฆ่าเจ้า”

“นี่เจ้าหลอกข้ามาตลอดงั้นหรือ”

ซอลาสตุตินบิบบคหฺล่อน หญิงสาวดินพรวดเพราะหายใจไม่ออก แต่ก่อนที่หล่อนจะตายเขาก็คลายมือแล้วหันไปบิบบแก้มหล่อนแทน

“ไม่เคยมีใครพยายามฆ่าแล้วจะรอดไปได้”

“งั้นก็ฆ่าข้าเสียสิ” หล่อนเอ่ยเสียงอู้อี้ ดวงตาคมจ้องเขาเขม็ง

“ช่างั้นระอะ” ชายหนุ่มแสยะยิ้ม “มันง่ายไป ความตายคงไม่สมกับความโอหังของเจ้าหรอก ข้ามีแผนจะทำให้เจ้าสำนึกแล้ว คึนนี่เจ้าจะต้องร้องขอความตายจากข้าแล้วข้าเล่า...นั่งแม่มด”

สุลต่านหนุ่มพลักล่อนล้มลงอีกครั้ง ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินกลับลงไปตามด้านล่างด้วยความเดือดดาล หวังให้อึดติสสุลตานำร่องให้คร่ำครวญอยู่ตามลำพังบนหอคอยสูงเด่นแห่งอัชดิฮาร

บ่ายคล้อยแล้ว ลามืออาห์นั่งอยู่บนขอบหน้าต่าง ดวงตาหม่นหมองเหม่อมองลอดตลาดลานลูของบานหน้าต่างออกไปด้านนอกด้วยใจว่าเหว

จากตรงนั้นหล่อนเห็นตึกชั้นเดียวที่ปลูกติดกันเป็นทิวแถวยาวเหยียดไปจนถึงวงเวียนสี่แยกที่มีรูปปั้นนบี หรือ ศาสดาคนหนึ่งประดิษฐานอยู่ตรงกลาง ข้ามฟากไปเป็นโรงเรียนสอนศาสนา น่าแปลกใจเหลือเกินที่ทั้งโรงเรียนและโรงทาสอยู่ใกล้กันถึงเพียงนี้

หญิงสาวละสายตาจากทิวทัศน์เบื้องล่างเมื่อได้ยินเสียงคนเปิดประตูชุดานั้นเองที่เข้ามาพร้อมกับผ้าพับหนึ่งในมือ

“ถึงเวลาแล้ว ข้ามาเตรียมตัวให้เจ้า”

ลามิอาห์จับบานหน้าต่างไม้แล้วเขย่าเหมือนที่ทำมาหลายต่อหลายครั้ง แต่มันก็ไม่ขยับเช่นเดิม เพราะทั้งบานถูกผนึกเอาไว้อย่างแน่นหนา คงมีเพียงแมลงตัวเล็กๆ เท่านั้นที่เข้าออกนอกในได้ เพราะแม้ลายฉลุบนบานไม้หน้าต่างจะมีอยู่บ้างน้อยรู แต่ละรูก็มีขนาดเล็กกว่าข้อนิ้วเสียอีก ไม่มีทางที่ใครจะเล็ดลอดออกไปได้แน่

“ไม่มีทางอื่นอีกแล้วหรือฮูด้า” ราชีนีสาวหันไปอ้อนวอน

หญิงชราสายหน้า “ยอมรับชะตากรรมของเจ้าเสียเถอะ อากิละฮ์”

“ชะตากรรมของเรายิ่งใหญ่กว่าที่เจ้าคิดนัก เจ้าจะช่วยเหลือเราได้หรือไม่ ถ้าเรารอดไปได้ รับรองว่าเราจะไม่ลืมบุญคุณเจ้าเลย”

“ป่วยการ” ฮูด้าโบกมือ “ข้าอยู่กับจาฟาร์มาตั้งแต่ยังเป็นสาว มันพาข้าออกมาจากความตายกลางพายุทรายเมื่อสามสิบปีก่อน โชคร้ายที่ข้าไม่ใช่คนสวย จึงต้องจมปลักอยู่กับมันตั้งแต่นั้นมา จนบัดนี้ข้าก็ยังไม่เคยเห็นใครรอดออกไปจากที่นี่โดยที่จาฟาร์ไม่ได้ค่าตอบแทนมาก่อน หากเจ้าต้องดึงจาฟาร์จะบังคับให้เจ้าขายตัวในหอนางโลมของมันเป็นอยู่ดี ถ้ายังอยากมีชีวิตสุขสบาย มีผู้ชายคนเดียวที่ได้ครอบครองตัวเจ้า เจ้าก็ต้องยอมทำตามสิ่งที่ข้าบอกแต่โดยดี”

ลามิอาห์ถอนหายใจ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วเดินไปหาอีกฝ่ายอย่างจำนน... เรื่องที่ฮูด้าพูดไม่ใช่เรื่องใหม่ หล่อนเคยพยายามอ้อนวอนฝ่ายนั้นหลายครั้ง แต่ทุกครั้งก็ถูกปฏิเสธด้วยเหตุผลนี้

“เจ้าจะให้เราทำอะไรละ”

“ถอดชุดรุ่มร่ามนั้นออกซะ”

ราชีนีสาวเบิกตากว้าง

“อยู่กลางลานประมุข เจ้าไม่ต้องใช้อะไรนอกจากเรือนร่างของเจ้า”

“ตะ...แต่...” ลามิอาห์รู้สึกถึงเลือดที่สูบฉีดขึ้นเต็มใบหน้า

“บอกแล้วไงว่าเจ้าไม่มีทางเลือก”

น้ำตารินไหลด้วยความขมขื่นใจ ก่อนจะค่อยๆ ปลดกระดุมเลื้อย
อะบายะห์ออก แล้วปล่อยให้ไหลรูตลงไปตามเรือนกายจนเหลือเพียงกางเกง
ชั้นในและผ้าคาดหน้าอกเท่านั้น

“ข้าหมายถึงเจ้าต้องถอดให้หมด”

ลามืออาห้ชะงัก รู้สึกปวดร้าวจิตใจจนอยากจะตายไปเสียให้รู้แล้วรู้
รอด ทว่าจุดมุ่งหมายอันยิ่งใหญ่ก็ค้ำคอจนไม่อาจทำเช่นนั้นได้...ชะตากรรม
คือสิ่งที่หล่อนจะต้องยอมรับ หากวันนี้เป็นทาส เพื่อที่วันหน้าอัชติฮารจะเป็น
ไท หล่อนก็ต้องทำทุกอย่างให้มีชีวิตรอดจนถึงวันนั้น

ทั้งกางเกงชั้นในและผ้าคาดอกจึงถูกปลดเปลื้องออก เผยให้เห็นเรือน
ร่างเปล่าเปลือยราวกับเทพีที่ห่มคลุมเพียงวายุอาภรณ์ซึ่งจุติลงมาประดับโลก
มนุษย์ให้สวยามขึ้น

“พระเจ้า” สุตาอ้าปากค้าง “ผู้ชายทุกคนในเมืองนี้จะต้องฆ่ากันเพื่อ
ให้ได้ตัวเจ้าแน่ๆ”

๔

ภาพของจาฟาร์สำหรับรีฟคือหนอนอ้วนที่มีพุงเต็มไปด้วยบาป ความสมบูรณ์ของร่างกายล้วนมาจากเงินที่หามาจากธุรกิจผิดหลักศาสนาทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นบ่อนการพนัน ซ่องโสเภณี หรือแม้กระทั่งตลาดค้าทาส เขารู้สึกสะอิดสะเอียนคนผู้นี้เหลือเกิน แต่ก็ยังต้องมาพบมัน เพราะหากไม่ทำเช่นนั้น ซาฮีย้อาจต้องถูกมันตัดแขนตัดขา หรืออาจถูกตัดศีรษะส่งเป็นของขวัญไปให้บิดาแน่ๆ

“ห้าสิบบอชกับดอกเบี๋ยอีกสามวันเป็นหนึ่งในร้อยอัซหอดี” ชายหนุ่มร่างสูงโปร่ง ลูกน้องคนสนิทของจาฟาร์เอ่ยขึ้น หลังจากก้มลงดูสมุดบัญชีอยู่นานด้วยท่าทางอ่อนช้อยกระเดียดไปทางผู้หญิง

“มันไม่มากไปหน่อยเหรอ แค่สามวันเอง” รีฟเอ่ยอย่างไม่พอใจ ขณะที่ตัวต้นเรื่องได้แต่ยืนก้มหน้าอยู่ข้างๆ

“ก็เจ้าบอเองไม่ใช่หรือว่าจะให้ดอกเบี๋ยตามที่ข้าต้องการ” จาฟาร์เอ่ยขึ้น

“ใช่...แต่มันไม่น่าจะมากถึงเท่าตัวแบบนี้ ขุดเลือดขูดเนื้อกับลูกค้า

อย่างนี้ ข้าอาจบอกให้พ่อส่งคนมาหลายบ่อนเจ้าก็ได้นะ”

“ถ้าทำได้ พ่อของเจ้าคงทำไปนานแล้ว” เจ้าหนอนอ้วนหัวเราะว่า

รีฟกัดฟันกรอด สิ่งที่เขาพาร์พูดเป็นความจริง ความร่ำรวยของมัน ทำให้มันมีกำลังคนต่อกรกับใครหน้าไหนก็ได้ อีกทั้งคนของมันแต่ละคนก็ล้วนแต่เป็นพวกเหลือเดนทั้งนั้น ขนาดพ่อของเขาซึ่งเป็นเจ้าเมืองบาบิลก็ยังต้องยำเกรงมัน

เจ้าคนถือสมุดบัญชีมองเขาอย่างพินิจแล้วส่ายยืม ก่อนจะก้มลงกระซิบกระซาบกับเจ้านายของมันอยู่ครู่หนึ่ง จาพาร์พยักหน้าหงิกๆ จ้องมองเขาตาเป็นมัน รีฟแทบเห็นเหรียญฮมุนตัวๆ อยู่ในลูกตาลึกๆ คู่หนึ่งที่เดียว

ไอ้คนเห็นแก่เงินพวกนี้ คงต้องมีแผนอะไรมาขูดรีดเงินจากเขาอีกแน่

“เฮอะ เห็นแก่ที่พ่อของเจ้าเป็นเจ้าเมือง ข้าไม่คิดดอกเบี้ยยกับเจ้าก็ได้”

“ใจดีอย่างนั้นเชียวอะ” รีฟเอ่ยถึงประชิด

“ข้าไม่ใช่คนใจร้ายอย่างที่เจ้าคิดหรอก”

รีฟพริตตามองมัน “แล้วเจ้าอยากได้อะไรตอบแทนล่ะ อย่างบอกนะว่าอยากลดดอกเบี้ยยให้เฉยๆ นะ”

จาพาร์หัวเราะลั่น พานให้ลูกน้องของมันหัวเราะตาม

“เจ้านี่มันฉลาดสมคำเล่าลือจริงๆ”

“บอกมา ข้ามีเวลาไม่มากนัก”

เจ้าหนอนอ้วนยิ้มเผละ “ข้าก็แค่อยากให้เจ้าร่วมประมุขทาสคืนนี้ แล้วประมุขทาสไปลักคน คนไหนก็ได้แล้วแต่เจ้าพอใจ”

“อย่างนี้ก็เท่ากับเจ้ายังได้เงินเท่าเดิม หรืออาจมากกว่าเดิมด้วยซ้ำ”

“จะมีทาสที่ไหนมีค่าตัวถึงห้าสิบอชกันเล่า ท่านรีฟ” ลูกน้องของจาพาร์เอ่ยขึ้นพลางหัวเราะขบขัน

“จริงของมันนะรีฟ ทาสที่เคยถูกประมุขไปสูงสุดก็แค่สามสิบสามอช เจ้าอาจได้ทาสไปใช้งานโดยเสียเงินแค่ห้าหรือสิบอชเท่านั้นละ” ซาฮียเอ่ย

เสริม

“เจ้าอยู่เฉยๆ เถอะ” เขาหันไปคำรามปรามเพื่อนเบาๆ “เจ้าก็รู้ว่าข้าไม่ชอบการค้าขายมนุษย์ มันเป็นบาป”

“ว่าไงล่ะรีฟ” จาฟาร์เอ่ยขึ้น “เจ้าจะยอมจ่ายข้าหนึ่งร้อยอซ์ หรือจะจ่ายแค่หกสิบเจ็ดสิบอซ์ แล้วพาทาสสักคนไปช่วงใช้หรือบำเรอความใคร่ของเจ้าอย่างที่เราชอบ”

“ข้าไม่ชอบเรื่องค้าทาส”

“ไม่เอาหน้า” หนอนเฒ่าโบกมือ “คิดเสียว่าซื้อคนไปปลดปล่อย เพราะเมื่อเจ้าจ่ายเงินข้าแล้ว เจ้าจะทำอะไรกับทาสก็ได้ เจ้าจะใช้งานมัน นอนกับมัน หรือจะปล่อยมันให้เป็นอิสระก็ย่อมได้”

รีฟนึกคิด หากเงินเล็กน้อยของเขาคือจะช่วยปลดปล่อยคนคนหนึ่งให้เป็นอิสระได้ก็ไม่น่าจะเสียหายอะไร ดีกว่าปล่อยให้คนหนึ่งต้องขาดเสรีภาพไปตลอดชีวิต แถมยังได้ช่วยเพื่อนให้พ้นจากการเป็นผีพนันได้อีกต่างหาก คิดได้ดังนั้นจึงถอนหายใจออกมาเบาๆ

“ก็ได้ ข้าจะเข้าร่วมประมูล”

จาฟาร์ยิ้ม “ดีมาก มันคุ้มจะตาย เชื่อข้าสิ”

ลานประมูลอยู่ที่ลานชั้นล่างของอาคารสามชั้น ทั่วทั้งบริเวณเรียงรองด้วยคอปไฟและแสงเทียนนับร้อย มีเวทีทำจากไม้ยกสูงจากพื้นราวหนึ่งเมตรอยู่ตรงกลาง รอบๆ เวทีมีผู้คนมากมายมาอัดแน่นรอดูสินค้า และหนึ่งในนั้นคือ...รีฟ ซะการียะฮ์

การประมูลเริ่มไปได้สักพักแล้วเมื่อรีฟกับซาฮียะฮ์เข้ามา ราคาเริ่มต้นจึงเริ่มสูงเกินกว่าที่เขาคิดเอาไว้ ซึ่งคนล่าสุดที่เพิ่งถูกประมูลไปก็มีค่าเริ่มต้นที่สิบอซ์ และจบลงที่ราคายี่สิบอซ์

“แบบนี้เราเสียเงินร้อยอซ์เท่าเดิมแน่” เขาบ่นอุบ

“ไม่ถึงหรอก ข้าบอกแล้วไง สูงสุดที่เคยประมูลกันก็แค่สามสิบอซ์

ผู้หญิงคนเมื่อกี้คงจามจะตาย ยิ่งแคี่ย่ลือซ่านั่น”

“เจ้าพูดเหมือนนางเป็นสินค้า ข้าไม่ชอบเลย”

“โลกก็แบบนี้แหละ” ซาฮียัยยกไหล่ “เอน่า ลองประมูลไปก่อน ถ้าเกินบก็ปล่อยไป แต่ถ้าได้สักห้าอชหรือสิบอชเราก็นำไปขายเงินแล้วไปจากที่นี่ หลังจากนั้นเจ้าจะเก็บนางไว้ใช้งานหรือบำเรอความสุขก็แล้วแต่เจ้า”

“ข้าจะให้อิสระแก่นาง”

“นั่นก็แล้วแต่เจ้า เงินของเจ้านี้”

ริฟหันไปมองเพื่อนตาขาว “เจ้าพูดเหมือนลืมไปแล้วว่าข้าไม่ใช่คนที่เล่นพนันจนเป็นหนี้ ข้าชักห่วงใจเสียแล้วสิว่า ข้าจะได้เงินหนึ่งร้อยอชคืนจากเจ้าหรือเปล่า”

“โธ...เพื่อน ต้องได้คืนสิ เงินแค่นี้ข้าไม่เบี้ยวเจ้าหรอก แถมจ่ายค่าทาสให้เจ้าด้วยเฮ้” ซาฮียัยเอ่ยหนักแน่น

ชายหนุ่มส่ายหน้า “เอาเป็นว่าข้าขอแค่ที่เจ้าติดไอ้จาร์ก็พอ ค่าประมูลทาสข้าจะจ่ายเอง เพราะข้าจะปล่อยให้นางเป็นอิสระ”

“ตกลงตามนั้น” เพื่อนหนุ่มยิ้มแฉ่ง

ริฟมองเพื่อนแล้วส่ายหน้าอย่างระอา แต่กลับต้องชะงักเมื่อเกิดเสียงฮือฮาดังขึ้นรอบตัว จึงรีบหันไปมองที่เวที แล้วเขาก็รู้สึกเหมือนโดนสายฟ้าฟาดเปรี้ยงลงกลางกระหม่อม

หล่อนเป็นผู้หญิงสาวที่สวยงามที่สุดเท่าที่เขาเคยเห็นมา ใบหน้ารูปไข่ นั้นประดับด้วยดวงตาที่งดงามเกินบรรยาย ซึ่งเจิดจ้าอยู่ภายใต้ขนตาเป็นแพ และคิ้วโก่งราวคันศร จมูกของหล่อนโด่งเชิดเล็กน้อย ส่วนริมฝีปากนั้นเล่าก็อวบอิ่มแดงจัดน่าจูบเสียจนแทบจะอดใจไม่ไหว

หากเขาอยากได้หล่อน คงต้องจ่ายค่าตัวแพงเกินกว่าที่คิดไว้แน่ๆ

“ถอดเลยๆๆ”

เสียงผู้คนที่มาร่วมประมูลร้องดังขึ้นเป็นจังหวะ เพื่อให้หล่อนถอดผ้าคลุมซึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวที่ห่อหุ้มร่างของหล่อนออก หญิงสาวดู

ตีนกลัว ใบหน้าดงามซีดเขียว ดวงตาแดงก่ำเหมือนจะร้องให้ออกมา
ให้ตายสิ หล่อนต้องโดนบังคับมาแน่ๆ

รีฟอยากจะช่วยหล่อน แต่คงต้องใช้เงินมากกว่ายี่สิบอัชแน่ๆ และ
อาจถึงสามสิบอัชซึ่งเป็นสถิติสูงสุดด้วย เมื่อดูจากหน้าตาที่นกระหายของ
ผู้ชายทุกคนในที่นี้แล้ว

ผู้คุมการประมูลทาสเป็นชายฉกรรจ์ตัวใหญ่ ร่างของมันใหญ่กว่า
หล่อนเกือบเท่าตัว มันกระโดดขึ้นไปบนเวทีทันทีที่หล่อนทำท่าอึดออด ก่อน
กระชากทั้งผ้าคลุมจากหล่อนด้วยท่าทางกักขฬะ

หญิงสาวพยายามสู้สุดกำลัง ดึงรั้งผ้าคลุมไว้ แต่ในที่สุดก็ต้านทาน
พลังกำลังของผู้คุมไม่ได้ ในที่สุดผ้าคลุมก็ลอยร่วงไปตรงขอบเวที แล้ว
ค่อยๆ ไหลเลื่อนลงสู่พื้น สุดท้ายหล่อนจะเอื้อมไขว่คว้ากลับมาได้ เมื่อเป็นเช่น
นี้นางทาสสาวจึงใช้สิ่งที่เหลืออยู่ปกปิดเรือนร่าง แขนข้างหนึ่งถูกยกพาด
ทรวงอกอวบอ้อม มืออีกข้างหนึ่งลดลงไปปกปิดเนินสามเหลี่ยมด้านล่างเอา
ไว้ แต่ก็แทบจะไม่มิด

“ขอคุณมากกว่านี้น้อย” ชายชราร่างอ้วนตะโกน

รีฟหรีตามอง นึกอยากเอากำปั้นไปอุดปากมันสัก ขณะเดียวกันก็
อยากจะขึ้นไปต่ออายุผู้คุมที่ข่มเหงหล่อนด้วย แต่เขาก็ทำไม่ได้ เพราะขึ้น
ทำอย่างนั้นเขคงไม่รอดออกไปจากที่นี่ คงโดนสหบาทาจากพวกผู้ชายที่
กระหายกระที่บตาอยู่บนเวทีเป็นแน่

ความต้องการของชายร่างอ้วนได้รับการตอบสนอง ผู้คุมคว้าข้อมือ
ทั้งสองข้างของหล่อนเอาไว้แล้วฉีกออกอย่างง่ายดาย ทำให้เรือนร่างที่ดงาม
ผุดผาดที่สุดในโลกถูกเปิดเผยในโลกแคบๆ ของพวกผู้ชายที่คิดว่าตัวเอง
เป็นใหญ่ได้เห็นกันอย่างเต็มตา ท้าทั้งห้องเงิบงันไปชั่วขณะ แม้แต่รีฟเอง
ก็ยังถึงกับลืมหายใจ

หากใบหน้าของหล่อนคือความดงามที่มีอยู่ในโลกนี้ ร่างกายของ
หล่อนก็คือความดงามของทุกสิ่งทุกอย่างในโลกรวมกัน...ผิวพรรณของ

หล่อนเป็นสีน้ำตาลแดงเนียนละเอียด ทรวงอกอิมผาดเต็มตึงประดับด้วย
ยอดทรวงสีน้ำตาลอ่อนที่สุดเหมือนจะยังไม่เคยมีใครได้สัมผัสมาก่อน เอว
คอดกิ่ว หน้าท้องแบนราบผิดกับเนินสามเหลี่ยมด้านล่างที่อวบอูมขึ้นมา
อย่างน่าลี้มลอง เหนือเนินนั้นคือกลุ่มเส้นไหมบางตาที่บ่งบอกได้อย่างชัด
แจ้งว่าหล่อนเพิ่งย่างเข้าสู่วัยสาวมาได้ไม่นานนัก

หล่อนคือผู้หญิงที่ถูกสร้างขึ้นมาสอนองตณหาของผู้ชายแท้ๆ

“ยี่สิบอ๊ช” เสียงใครคนหนึ่งดังขึ้น

“ยี่สิบห้า” อีกคนสวนทันที

หญิงสาวที่ถูกชายร่างใหญ่จับยืนชิงพิศอยู่ก้มหน้าลง ร่างกายหล่อน
สั่นเทิ้มอย่างน่าสงสาร แต่เงินเกินยี่สิบห้าอ๊ชก็ออกจะมากโขอยู่สักหน่อย

“สามสิบอ๊ช” ชายชราร่างอ้วนที่เรียกร่องของดูสินค้าเมื่อครู่เอ่ยขึ้น

รีฟหรีตามองไปอย่างนึกขัดใจ ชายคนนั้นมีเมียอยู่บนสิบในฮาเร็ม
ยังจะต้องการหญิงสาวไปอีกทำไมกัน มันไม่ใช่คนหนุ่มที่จะปฏิบัติภารกิจ
กับบรรดาเมียได้อย่างครบถ้วนอีกแล้ว...แค่นี้ภาพหล่อนอยู่ใต้ร่างชายชรา
คนนั้นเขาก็รู้สึกสะอิดสะเอียนเหลือเกิน หล่อนแทบจะเป็นหลานของมันได้
เลยทีเดียว

“รอคนต่อไปดีกว่า” ซาฮีย์ส่ายหน้า

รีฟเห็นด้วยกับเพื่อน เขาคิดว่าสามสิบอ๊ชมันมากเกินไปที่จะจ่ายให้
พ่อค้ามนุษย์หน้าเลือดอย่างจาฟาร์ แต่ลึกๆ ในใจแล้วเขากลับรู้สึกกระสับ-
กระส่ายชอบกล...ภาพหล่อนเปลือยกายอยู่ใต้ร่างอ้วนใหญ่แล้วกริธร้องด้วย
ความขมขื่นใจผุดขึ้นในสมองเขา เป็นภาพที่น่าเกลียด น้ำตาของหล่อนทำให้
เขาสงสาร

“ให้ตายสิ” เขามิ้งมา

“หา...อะไร”

ซาฮีย์หันมามองเขา

“เปล่า” รีฟโบกมือ

“สามสิบอ๊ช ห้าสิบดิฮาร”

เสียงนั้นทำให้รหัสลักโง้งใจ ยิ่งเมื่อหันไปมองแล้วเห็นว่าเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี แต่งตัวสุภาพเรียบร้อย เขาก็ยิ่งวางใจ เพราะหล่อนคงจะได้รับการปฏิบัติอย่างดี อย่างน้อยก็น่าจะมีความสุขกว่าร่วมรักกับชายแก่คราปู

“นั่นซีคอุมร์นี่ มาประมูลถึงบาบิลเลยหรือนี่”

“เจ้ารู้จักผู้ชายคนนั้นหรือซาฮีย”

“รู้จักสิ เป็นหัวหน้าเผ่าตุนยา ได้ยินมาว่าโหดร้ายป่าเถื่อนมาก แถมยังกามวิตถารอีกต่างหาก”

“กามวิตถาร” รีฟทวนคำด้วยความตกใจ

“อย่าให้เล่าเลย กระดากปาก” เพื่อนหนุ่มโบกมือ ใบหน้าเหวเก “นี่ก็แล้วก็อยากจะทำเงิน”

“สามสิบเอ็ด” ชายชราร่างอ้วนไม่ยอม

วินาทีต่อมา การแข่งขันกันอย่างบ้าคลั่งก็ปะทุขึ้น แม้จะเป็นการขยับราคาเพียงครั้งละห้าสิบดิฮารหรือครึ่งอ๊ช แต่ราคาของหล่อนก็พุ่งถึงห้าสิบอ๊ชในเวลาอันรวดเร็ว โดยมีคู่แข่งเพียงแค่สองคนเท่านั้น

“โอ้โฮ ทำลายสถิติเดิมราบคาบ” ซาฮียเอยด้วยความที่

แต่การประมูลก็ยังไม่จบแค่นั้น ทั้งซีคอุมร์และชายชราร่างอ้วนยังขับเคี่ยวกันไปจนกระทั่งถึงหกสิบอ๊ช ซึ่งมันเกินกว่าที่เขาคิดจะประมูลไปหลายเท่าตัวแล้ว

“เจ็ดสิบอ๊ช” ซีคอุมร์คำราม

ราคาขนาดนั้นทำให้ชายร่างอ้วนคนนั้นชะงักไปทีเดียว รีฟไม่รู้ว่าเขาจะสู้ต่อหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้หญิงสาวคนนี้ก็กลายเป็นสถิติสูงสุดของการค้าหาไปแล้ว และคงยากที่จะมีใครมาทำลายสถิตินี้ลงอีกนานแน่ๆ

“แม่นี่ตายแน่” ซาฮียเอยลอยๆ “ข้าได้ยินมาว่าถ้าซีคอุมร์เบียดผู้หญิงคนไหน ก็จะทรมานด้วยการให้ร่วมรักกับม้าจนตายก็มีนะ”

“เพื่ออะไร”

“ความบันเทิงของคนจิตวิปริตโง่งล่ะ” ซาฮีย์ตอบ

คำพูดของเพื่อนทำให้ร่างกายของรีฟกระตุก ภาพหญิงสาวโดน
ทรมานทำให้เขาเจ็บปวดหัวใจจนเกินจะทนทน ผู้หญิงสวยราวกับเทพธิดา
เช่นนี้ไม่ควรถูกกระทำหยาบช้ำถึงเพียงนั้น แม้ว่าจะเป็นสิทธิ์ขาดของนาย
ทาสก็ตามที

“แปดสิบอัฐ”

ลิ้นเสียงของรีฟ ซาฮีย์ก็เบิกตากว้างมองเขาอย่างคาดไม่ถึงว่าเขาจะ
เอ่ยตัดราคาที่ใช้ค่อม์เรนอ ซึ่งควรจะเป็นราคาที่สูงที่สุดตลอดกาลไปแล้ว

“นี่เจ้าบ้าไปแล้วหรือ...รีฟ”

เสียงที่ทำให้ทั้งห้องประมุขอันอีกทีกเงียบงัน ดึงความสนใจของ
ลามือาร์จนต้องเงยหน้าขึ้นมอง และรู้ได้ทันทีว่า เจ้าของเสียงนั้นยืนอยู่ตรง
ไหนในหมู่ผู้ชายที่นกระหาย เพราะทุกคนต่างหันไปมองเขาเป็นตาเดียว...
เขาเป็นคนรูปร่างสูงโปร่ง สวมคานดูราสีขาวสะอาด โปกศีระชะด้วยผ้าลาย
ตารางหมากรุกสีแดง คาคมงกุฎสีดำ ใบหน้าคมสัน นัยน์ตาสุกใสเต็มไปด้วย
ด้วยประกายแห่งความเมตตา

ผู้มีแวตาศะนั้นนั้นมาทำอะไรที่ตลาดค้าทาสเช่นนี้นัก

ความอับอายที่ต้องเปลือยกายต่อหน้าผู้คนมากมายหายไปโดยพลัน
เมื่อดวงตาสีเหล็กคู่นั้นจ้องมองมา เขาเผยยิ้มให้หล่อน เป็นรอยยิ้มที่ทำให้
รู้สึกได้เลยว่าหากหล่อนจะต้องตกเป็นทาสใครด้วยความจำเป็นแล้ว ก็ขอ
ให้เขาคือใครคนนั้น

พระเจ้าคงไม่โหดร้ายต่อหล่อนนัก หลังจากทดสอบจิตใจของหล่อน
มาอย่างโชกโชนแล้ว

“หนึ่งร้อย”

เสียงนั้นทำให้หล่อนต้องหันไปมองเช่นกัน เจ้าของเสียงคือชายหนุ่ม
หน้าตาคมคาย แต่งตัวภูมิฐานเช่นเดียวกัน แต่เขากลับไม่ทำให้หล่อนพึงใจ

ได้เท่ากับชายหนุ่มที่ให้ราคาแปดสิบอัฐ

หนึ่งร้อยอัฐนับว่าเป็นราคาที่สูงมากสำหรับทาสคนหนึ่ง แต่พวกเขาคงไม่รู้หรือกว่าหลอ่นมีค่าสูงมากกว่านั้นมาก และคนที่รู้ค่าของหลอ่นก็ยอมไม่ถอยในการต่อสู้ครั้งนี้

“สองร้อย”

เกิดเสียงอื้ออึงขึ้นเมื่อเจ้าหนุ่มแปดสิบอัฐตะโกนตัดราคาเป็นสองเท่า ส่วนคู่ต่อสู้ของเขาก็ดูชะงักไป ก่อนที่ในที่สุดจะยี้มและค้อมศีรษะให้เป็นการยอมแพ้อยู่ในที่

ลามืออำก้มหน้าลง ก่อนจะแอบยี้มออกมาอย่างพึงใจ พร้อมกับตั้งความหวังว่าเขาคนนั้นอาจมีเมตตาเหมือนดั่งดวงตาที่สุกสกาของเขา และก็ได้แต่หวังว่าหลอ่นจะมองคนไม่ผิด

“เจ้าบ้าไปแล้ว...รีฟ”

ซาฮียันนอบ หลังจากคิดว่าต้องสูญเสียเงินถึงสองร้อยอัฐสำหรับผู้หญิงคนเดียว แม้หลอ่นจะสวยมากก็ตาม

“ต้นเหตุก็มาจากเจ้า”

“แต่ต้นเหตุมันแค่หนึ่งร้อยอัฐ ตอนนี้มันกลายเป็นสามร้อยอัฐแล้ว ดอกเบี้ยมันพุ่งขึ้นไปมากกว่าเงินต้นเป็นเท่าตัวเลยเชียวนะ”

“ใครบอกว่าเป็นดอกเบี้ย มันคือการแลกเปลี่ยน” เขาบอกก่อนจะจึมนิ้วลงบนหน้าอกเพื่อน “หนึ่งร้อยแรก เจ้าต้องรับผิดชอบด้วยการคืนข้า ส่วนสองร้อยหลังเป็นเงินของข้า เจ้าไม่มีสิทธิ์ยุ่ง”

“ก็ไหนว่าไม่ชอบค้ำมนุษย์ไงล่ะ”

“ข้าทำเพื่อช่วยนาง” รีฟตอบเสียงเรียบ

“เจ้าทำทานมากไปหรือเปล่า...รีฟ”

“นี่ไม่ได้เรียกว่าทำทาน แต่เรียกว่าช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เงินสองร้อยมันไม่มากเกินไปสำหรับข้า”

“แต่มันมากไปสำหรับซื้อทาส”

รีฟยกมือปرامปากเพื่อน “ไม่มีค่ามากไปสำหรับชีวิตมนุษย์หรอ
นะ เอาเข้าจริงคนอาจประมูลเจ้าต่ำกว่านางก็ได้”

“บัดโธ่! ใครจะมาประมูลผู้ชายอย่างข้า”

“นั่นไง เจ้าไม่มีราคาลักนิต” เขาตีดนิ้วดังเป๊าะ ทำเอาเพื่อนหนุ่มถึงกับ
ชะงัก พุดไม่ออก “หุบปากซะ แล้วตามข้าไปจ่ายเงินให้ไอ้จาฟาร์กันเถอะ
ข้าจะได้พาผู้หญิงคนนั้นออกจากที่สกปรกแห่งนี้”

รีฟก้าวไปยังโต๊ะตัวหนึ่งที่มุมห้อง ลูกน้องคนสนิทของจาฟาร์ที่นั่งอยู่
ตรงนั้นมีสีหน้ากระหยิ่มใจ

“เจ้าคิดเอาไว้แล้วใช่ไหมว่าจาฟาร์จะได้เงินมากกว่าหากข้าเห็นนาง”

“ข้าคิดไม่ผิดใช่ไหมล่ะ”

มันส่งตาทวนให้เขา

“เจ้าเล่ห์มาก” รีฟคำราม ก่อนจะควักเงินที่เตรียมมาวางไว้บนโต๊ะ ยัง
ดีที่เขาคาดการณ์เอาไว้แล้วว่าจาฟาร์ต้องเล่นเล่ห์ดึงเงินจากกระเป๋าเขา
มากกว่าที่คิดแน่จึงเตรียมเงินมาเผื่อ ตอนนั้นก็ได้แต่นึกดีใจที่ช็อคอุมร์ไม่รู้
มากกว่านี้ ไม่งั้นเงินที่เตรียมมาคงไม่พอแน่ และเขาคงเป็นผู้พ่ายแพ้ในที่สุด

“ท่านต้องการนางตอนนี้เลยไหม ข้างบนมีห้องหรูหราสำหรับท่านด้วย
นะ และเนื่องจากท่านประมูลนางไปด้วยราคาที่สูงมาก ท่านจาฟาร์จึงบอก
ว่าจะไม่คิดค่าห้องและค่าอาหารเครื่องดื่มกับท่าน”

“ไม่ล่ะ” เขาโบกมือ “ข้าต้องการออกจากที่นี่ให้เร็วที่สุด สะอิดสะเอียน
เต็มที”

นักบุญซีหนุ่มทำหน้าที่เปลี่ยน ก่อนจะหันไปพยักหน้ากับชายร่างยักษ์
ที่รีฟอยากจะทำลายบนเวทีเมื่อครู่นี้ ชายคนนั้นพยักหน้ารับแล้วหายไปหลัง
ม่านครู่หนึ่ง ก่อนจะกลับออกมาพร้อมกับจูงเชือกที่คล้องอยู่กับหัวรัดคอ
ของหญิงสาวออกมา

เห็นพวกมันทำกับหล่อนราวกับสัตว์ เขาก็นึกเดือดดาลขึ้นมา แต่ก็

ต้องขมใจไว้ เพราะขึ้นมุ่มบ่ามทั้งเขาและหล่อนรวมทั้งชาฮียังคงไม่รอดออกไปจากที่นั่นแน่ๆ

“ปลดบ่วงคอให้นาง ไม่งั้นเจ้าจะไม่ได้เงินสักดิฮารจากข้า”

นักบุญซียักไหล่ ก่อนจะลุกขึ้นแล้วใช้กุญแจไขบ่วงคอให้หล่อน จากนั้นก็ผายมือให้หล่อนเดินมาหาเขา

“ไปจากที่นี่กันเถอะ” รีฟเอ่ยกับหล่อนด้วยน้ำเสียงนุ่มนวล เขาคิดว่าหล่อนเจอเรื่องร้ายมามากพอแล้ว ความสุภาพอาจช่วยเยียวยาสภาพจิตใจของหล่อนได้

“เรามีเรื่องอยากจะขอร้องท่าน”

เขาเลิกคิ้ว “อะไรหรือ”

หล่อนเดินมาประชิดตัวเขา กลืนกายของหล่อนหอมจรุงจนเขาแทบอยากเปลี่ยนใจเปิดห้องร่วมรักกับหล่อนเสียตอนนี้เลย

“เรามีของติดตัวมาด้วย เราอยากได้มันคืน” หล่อนกระซิบ

รีฟรับฟังและคิดว่าไม่เหลือปากว่าแรง จึงหันกลับไปหาลูกน้องคนสนิทของจาฟาร์ “ตอนที่เจอนาง พวกเจ้าเก็บสิ่งของของนางมาด้วยหรือเปล่า”

“ดาบเล่มนั้นนะเธอ”

ชายหนุ่มหันไปมองก็เห็นหล่อนเบิกตาโพลง ก่อนจะพยักหน้าให้เขาเป็นเชิงอ้อนวอน

“ข้าต้องการมันคืนให้นาง”

“หนึ่งพันอัฐ” ลูกน้องจาฟาร์ตอบ

“อะไรกัน นั่นมันของของนางนะ เจ้าจะนำมาขายได้อย่างไรกัน” รีฟทุบโต๊ะอย่างเดือดดาล

ความเกรี้ยวกราดของเขาทำให้ชายร่างใหญ่สองสามคนเคลื่อนตัวเข้ามายืนอยู่ข้างหลังคนสนิทของจาฟาร์

“ทาสคนนั้นเป็นของท่านจาฟาร์ ของของนางก็ย่อมเป็นของท่านจาฟาร์ด้วย เงินของท่านวันนี้จ่ายได้เพียงแค่ค่าตัวนาง หากท่านอยากได้ดาบ

ท่านต้องซื้อ...เงินสด”

“ฝันไปเถอะ” รีฟคำราม ก่อนจะหันไปจับข้อมือหญิงสาว “ไปกันเถอะ ดาบนั่นไม่ใช่ของเจ้าแล้ว”

“ไม่ เราทิ้งมันไม่ได้ ได้โปรดเถิดท่าน มันเป็นของล้ำค่ามาก”

“ข้ามีเงินไม่พอหรอก”

“แต่เรา...เอ่อ...มันเป็นของต่างหน้าพ่อ เราทิ้งมันไม่ได้”

รีฟชะงัก หล่อนคงไม่เหลือใครแล้วจริงๆ สิ่งเดียวที่คงหลงเหลืออยู่ ก็คือความทรงจำเกี่ยวกับพ่อ ซึ่งสิ่งเดียวที่สามารถทำให้หายคิดถึงได้ก็คง เป็นการกอดดาบเล่มนั้นให้อุ่นใจ...แต่มันราคาสูงเกินไป

“ไปบ้านข้าก่อนเถอะ แล้วค่อยคิดอ่านกัน”

“ท่านสัญญากับเราได้ไหม ว่าท่านจะช่วยเรา” หล่อนเอ่ยด้วยน้ำตานองหน้า

น้ำใสๆ นั้นละลายหัวใจของเขาได้ในทันที รีฟถอนใจเฮือก คิดว่าหลังจากนี้ชีวิตของเขาคงเปลี่ยนไปจากเดิมราวกลับหน้ามือเป็นหลังมือแน่ๆ